ლიტერატურული საქართველო

ლიტერატურული საქართველო * LITERATURULI SAQARTVELO * ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО

29 ნოემბერი -2024წ. №16 (4094) გამოცემის 94-ე წელი ფასი 2 ლარი

ეკზარ კვიტაიშვილი

ნეკროლოგი კაპიტალინის კალთაზე

მთებს შორის, ფერფეზე, ხეობის ცარცან
(ვის მოუვიდა ბზრავდ, ნეტავი?),
ესაბე პირტში -ქალაქი მეკალრია"
შემარეოლებელ, მუხლამიმაკვიანებ.
არ იცი, რას დაეწერ ლექსს,
სიმხნეევე, შემარიფა ბერიმეევ...
დაგაუსალა სადეზერტისად
ლოდები ბრტყელი, ვეებერთელა.
ოცდათაბმეტე მომცრო ალლაბა,
მეკალრად ნაბენი, თეთრი ფიქალით
მოსნრნება, სულთამბორსავთა საკვდავად,
ტერმა რომ ვერ ეზამს ფეხვეგმა, გრიგალი.
სად ნაავდოდნენ, აქეა ყველა,
ვინც ნაადრევად სოფელს მოკლდა;
ოთხკუთხა ბერელში ჩონხმები ელაეს
შაეტარმეფერალთა, ამობოკოლთა.
მუნყვეტალა გნიასი, ვანესა
და ალარე სისხლის ჩანჩქერენია... -
გამნარულელთა, დაეკვანენ ისტ,
ხმალ-ბუმი მათ არ დაძეკრენია.

ცის ფაანმლეეს, ეუეიროდ, კოდე,
ყორნებმა გადფიორინეს ფაბაანთი,
დაატანებენენ სისკარგებს, ყვითელს,
სიკეფალი მოუსნდეთ ხახამი.
დამეკვალად, ნაგებობათა, სხეთა,
მოოტეთო კოპ ეი ოდგა. მაღალ
არ ეტლებიდან მის კედლებს, ნათალს,
ქვეყანის ოეზრეზი, ოფალ-მაყალი...
რა ოდემალი ძალი ამენია
სიცოცხლეს, განყვეტილ და გაქეელიეს?!
ნამეცეიც ეკ არ მიმიგონია,
მეამნდოთ რაეს თე დაგაკეელ.
ამ გაოეზარეულ ქალაქის ბირმა,
მეორე მდინარე მიიკალენება
ცოდო, კმკკანა, ხსენების ღირსი,
ფლურტალეს, გზის არ უეარს გაგნება.

(ოსეთიმ მოგზაურობის შთაბეჭდილებებიდან)

▶▶ დასასრული 80-7 გვ.

ისტორიაში პირველად

1 ოქტომბერს ზუგდიდის მოსწავლე - ახალგაზრდობის სასახლეში გაიმართა ლიტერატურული კონკურს - ფესტივალი "ქუჯუს" ახალი, უპრეეედენტო პროექტის - "ერთი მეგრელეოგანი ლექსი"-ს დასკვნითი ღონისძიება.

კონკურსის "ერთი მეგრელენოვანი ლექსის" გამარჯვეტელები გახდნენ:

მალეკი ქარჩავა (პირველი ადგილი);
თამარ დარასელია;
ბალუ ფანელია;
თეემურ ელიავა;
მოთა ნურნენია.

გამარჯვეტელები დაჯილდოვდნენ "ოსკარ შინდლერის ა.ეკადემიის" (ოქტმერი: მაკს მეორ მაკინა) ალსარჩევლების მიერ ფასდაგენილი სუვენირებითა და ფულადი პრემიით.

მთავარი პრიზი, ზეიად გამსახურდიას სახელობის პრემია და მეგალი, ნაყოფიერი შემოქმედებითი და საზოგადოებრივი მოღვაწეობისთვის გადაეცეა მნერალ გიორგი სოფინაეას.

"ქუჯუ 2024"-ის კონკურსის "ერთ მეგრულელოგანი ლექსის" ფორის ნეკრები იყვნენ:

ლამა გვასალია (თავმჯდომარე);
მილდა ჩაგანავა;
ეკატერინა მარტია;
ნონა ჯანამია;
გია ყეიტნია.

"ქუჯის" ორგანიზატორების (ილია ერქვანია, ნანა კკამიდავა, მეგიკ გვიჩაია, დალი ჯორანტანიე) თქმით, საქართველოს ეროვნულ ბიბლიოთეკასთან, მნერალთა კავშირის სამეგრელოს რეგიონალურ ორგანიზაციასთან და საგანმანათლებლო ცენტრ "მამული, ენა, სარწმუნოებასთან" ერთად, სამობილოდ დაგეგმილია ქართველური სიტყვების (მეგრული, სვანური, ლაზური და ნოეტიფერენ ენების) განვითარებისა და პოპულარიზაციისთვის მთელი რიგი ღონისძიებების გატარება.

გრიგოლ გვაზავა

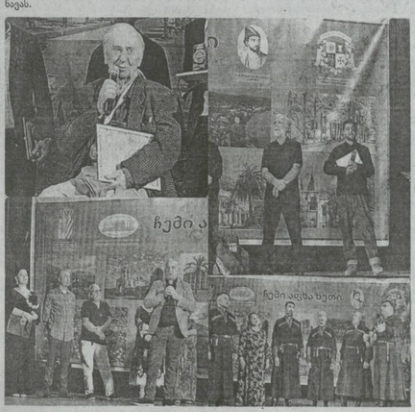

მიმოხილვა

ანანა ჩიგიშვილი

სიმაღლე და ინდივიდუალობა

მას ისევ კითხულობენ, ისევ ეიმეგზაურებთ, ისევ უაკეარო. ამ არეულ დროშიც, როდესაც ეროგულება, რწმენა და, მით უმეტეს, სიყვარული ყველგასულა, არამიფურ ნედლეტობად არის მიჩნეული, ის ისევ ინარჩენს თავის პოეტურ სიმაღლეს, შემოქმედებით ინდივიდუალობას, მთელი ამობას და ამის მიზეზი და საფუძველია ის, რაც გაუბაზრავდ მეგრონა ბაბაში: ისევ ის ერთგულება, რწმენა და სიყვარული.

მანანა ჩიტაძეიფილს ლექსები პირველად 1972 ნელს გამოქვეყნდა „ლიტერატურული საქართველოს" ფურცლებზე და იმ დროიდან მისი სახელი არ გამოსულა ჩვენი პოეტური დღის ნენრიგიდან.

თავის დროზე, მანანას ლექსის გამხილველისას, ო

ზაალ ბოგკოველი

სისხლს ახსოვს მხოლოდ...

ქალის სახელით

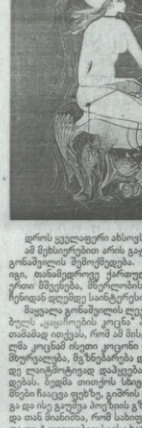

მაყვალა გონაშვილი

ბერის ყველაფერი ახსოვს...

ამ მეხსიერებით არის გაფეთქნილი მაყვალა გონაშვილის შემოქმედება. აბიბმანაცა, რომ იგი, თანამედროვე ქართული პოეზიის ერთ-ერთი მბეჭედი, მნერლობის ასპარეზზე გამოჩენილად დღემდე სათნტერესო პოეტად რჩება.

მაყვალა გონაშვილის ლექსების პირველ კრებულს „ცისკრიესის კოცონ" ჰქვია და შეიძლება თამამად თქვას, რომ ამ მოსტალგიური, ფეერიულმა კოცნამ ისეთი კოცონი დაანთო, რომ მინი მნერალება, მგზნებარება და სინანული ფლეშდდე ლიტმბოგიად დაამეება პოეტის შემოქმედებას. ბედმა თითქოს სხვით ნაკარი ქალაქშეები ნაკვეთა ფეხზე, გიგინის თმაზე ფოთოლი ფაფა ისე გაეეკეა პოეზიის ბეჭედზე სამეგობილად და თან მოანინა, რომ სახიფათო, ფათერაკებითა და ტკივილებით სავსე ხერხეკეები გადაეკეა, თუ უფლიდა, მაინ შემოქმედება მალალი პოეზიის ტკიცარით ყოველთვეო ალბეგდელი, თუ რამ ჩაბეკნდა სოფლის ამ მბეჭედრმა პოეტმა, ის ჩაბეკნდა, რომ მისთვის უმარეულესი საფიქრალი სამშობლოა.

ჯანსუფო ჩარკვიანი წერდა:

„მაყვალა გონაშვილის ლექსთა მშვენიერებაა, როგორც ნუშის მეშველვე ეისარაბეკელი, ისე გამოაკრთა ცაზე. მე ვგრძნობედი იმ ბავშვიერ და პიროვნულ ფიერ ეკალეფსაბეკელს, რომელიც საფიქრალი ტკბმარეულ პოეზიისა".

არა უნდა იფოს ლამაზი ქალის მშვენიერი ლექსებიანი გამოსარჩლებაზე უფრო საამაო, როგორ იგი „ეკეფდით საეეკი, როგორც ლრუნელი, თვით ან იცის, როდის ინეკეზის" - ეს ფრაზა ქართული მნერლობის ელასტიოს ჭაბეკა ამარეკეის ეკუთვნის.

გამა რალა უნდა დაწერო ამაზე უკეეთ, გინა როგორ უნდა შეეფასო ამ დედეფეული პოეტის შემოქმედება, რომ რაიმე ახალი და ღირებული ნამოგეცალ...

მაყვალა გონაშვილი ხომ ათეული წლებია, რაც ფეხმიმეეული მოუეეება ეკლიან ბილიკებს და თან ათასი ეარიკი, ტკეეულ-ბარალი მიაეეება საბაკონი მათხოვრის ტალავარით. არც ეკ ამოფეა, რომელ და როგორ შეაჯოეს ფრთები, როგორ დეიშებეს ეეეეი კარები. სუფი ფაბარული ნორნინაეეეკიანი კბილით ეეგრინეს და მაინც კი ტკბეეეა, არ ნებდება ზეფოსოფოფოს ფიფარეულს, მზის სხივებით ქსოფს ჩალისაეეკ ფრონეზს, კემსავს მეტაფორებით გაეეკეიოდა ფარდაეს, საეეშეეთ ეთამაშება სიეედეს, კიკეინა და მინის ეეეელნი და აქეთ გეეეფიდეს, ამეეკ გეეთხოეს პაბეეეპანს, ნე გამინაბენთ, თუ მარტის საეეეარალ სუფეეულ ამინდეს ეგგეეარო. მინ სუფეში ხომ ყოველეეეე ისე მეორდება, როგორც ასი, ორასი, ათასი ნლის მეორდეფილი: ფოთოლეეეეეს, ქარი და ნვიმა, სიყვარულეე და თავგანმნირეეეეე

ანი და ჰოე სიცოცხლისა

ადამიანში უნდა გაიბარის სიცოცხლის ის ხეტ, რომელიც სამოთხის შუბგუდში ადამიანში ოდეა გაიბარის სიცოცხლის იმ ხეტ, რომელიც სამოთხის შუაგულში დიოდა... ხოლო მას შემდეგ, რაც სიცოცხლეში სოკვდილმა გაიღო ფესვი, როცა ღმერთის გარეშე ღმერთად მყოფება ინება და ცოიადდის ხის ნაყოფი იგემა ადამიანმა, ჯკარმა უნდა ამოძირკოს მის არსებაში ჩანერგული სიკედილის თესლი...

ფუმს და ფუმილში აგხადებს თავის ფოდუმალეს სიღრმეს ყოველივე ქმნილი ამ ღვთაებრივ ნათელში და აფიდებს ყოველისმემოქმედს... ადიდებს არა იმგვარი გარეგანი სიტყვით, ჩვენ რომ ნარჩოვთქვამთ, არამედ მთელი არსებით, სიმაროალის მზის ნათელთან იმგვარი თანაზარეზმით, როცა ღვთისადმი საკუთარი არსების უძვირფასესს ძღვნად მიიღენთ სრულყოფილად იესები მინი ღვთაებრივი ნათელით და განაზღაუბული სიცოცხლით იშუები ყოფიერების მაღალ განზრახოებაში.

ფუმს სამყარო ჩვენს ირგვლივ ამ სნრაფმავალი ფროის სახლეორნში ჩაკეტილ ანსებობპვნ; ფუმს არა მრავალიმეტყველი იდუმალებით და გარინდებით, არამედ იმით, რომ დაფარულია ქმნილებათა არსთა სიღრმე ჩვენი თვალთახედვიდან; გადაგვარებულია სიბერით ჩვენი სმენა და დაჩრდაკებულია მზრა... გამჭრალია მინიშნებები და იგავებმტყველებისეთვისაც დამუშაობა ... ...

ისტორია დღეისდღისთვის

გამოვიდა გაზეთი „ლიტერატურული მესხეთის“ ახალი, მე-12 ნომერი.

ნომერი იხსნება ანდრო ჩარნაძისის ლექსით „ქართული სულის“.

ისტორიკოს ეიბატაენ გურულის წერილი „ვეორეი XII მეფეთის უკანასკნელი პერიოდი“ ეხება საქართველოს ისტორიის ერთ-ერთ დრამატულ პერიოდს, კერძოდ, საქართველოს რუსეთთან შეერთების პერსპექტივებს.

მცირე ფიზიკოსის ალექსანდრე ბერიძის „ეროვნული ფიზიკა“ ეხება ეროვნული ფიზიკის ფორმირების ეტაპებს, ეროვნული ფიზიკის ფორმირებაში ფიზიკოსთა ეროვნული ორientაციის, ეროვნული ფიზიკის ფორმირებაში ეროვნული ენის, ეროვნული ფიზიკის ენ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ვაჟა ჟიგუა

ანგელოზთა ნაკვალევზე

„ეში ჩაეერთო, ქარის წისქვილებს ეეიმო, მაგრამ ამგვარ ამგვარ ნაევას ასალუბერეარად ვეერს ვერ აეუვო, რის გამოც მეთხეველს მოეუბიდეშეეს...

სამწუხაროდ, არა მხოლოდ გიგამშოეეთა შეერისა და აგრესიის სამხრეთ იყო და დღეს დეე არის საქართველო, არანაკლები შემარბილებითა და გამძაფრებით უტმეფდნენ და უტმეკენ საეეფრიო თანამიმეხნი, მხოლოდ მერკანტილიერ, ბორდო კეეიდეფობის მიხალეზეგად. „ასოლაბეკოლეზად", „მნერლებად" და „საზოგადო მოღვაწეებად" წოდებეული ეინო ჯგუფები მომხდარ მგრეზეზე უფრო დაეხეცილად ილამენეენ საეეფაინი სამმობლოს ნინაალმდეგ, თუმცა ისტორიის გეკალენდარი, დიდი მცდელობის მოეუდაგად, ვერაფერს მეელო - გამეფდეკოდა სამარცხეინო ღალატი ასთმაეერეულია ამოტეფიერული მაგიანეში.

სნორედ ამაზე ეაღალებდა თანამედროვე ქართეელ მეცირერიცხოვან უზაგო მთარგმნელთა პლეადის უცალიტესი პროზაკონისტი ბაჩანა ბრეკაძე, რომლის განეშეერეტული ცკალი უსესტესი ზგატხეთი შეკმეი მრავალმრიგი ნიჭით მაგლცხეტეულმა პუბლიცისტმა ტაკლინ სორამემ: „ეროკა მთარგმნელისა და მოაზროვნის, ბაჩანა ბრეკვაძის ცხოვრების გაზრეხას შეედგები, ხვდები, რომ ეს მისი შემოქმედებაა, უფრო ზუსტად კი ა ზროვნებაა, რომელიც მისთვის უმთავრესი და ნამყვანი იყო. შეეიდეკა ისიც კი ითქვას, რომ მისთვის „ზროვნების ენაო" ადამიანის ლორსუბად მიიჩნეოდა. თავის პოლო ინტერვიუში ის საუბრობს იმის შესახებ, თუ რა ამაოდ იფლანგება ადამიანის ენერგია ბაშინ, როცა ის ცდილობს აქტიურად ჩაერთოს საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ბრძოლებში" („ლეტერატურული საქართველო", 1 პარლალი,2016 წ.).

ფრთელეს ბეროდნი გვინეეს ცხოვრება უფრო დიდი გამაცაცდეელე გადალუტანია ჩვენს წინაპრებს, მაგრამ სუფლაბეხლეობის სინდრომი არაცხეროს შეეარეოთ, ესიეე ქართველი ხასიათის ნინშანდლეიეი მგრიხია.

პოლო ოცდაათი წელია, თითქოს ქართველთა ცხოვრების ნესმა გეეი იცვალა, მაგრამ ნორის ეაკარვედ, გვნეტდეკის დესდეს ასე ოოლად ვერ შეარყეეკ!.. ეს განედა დამეუფლა, როდესაც მიმდინარე ნლის 11 ოეტომბერს საქართველოს ტექნიკური უნიეერსიტეტის სეენრნე დაეეენარი თეგატრ „ოეერიოის" ნარმოდგენას. ეს იყო მონატრეული ზეემი, ერთსულოვნების განაცადი, რითაც პიესის ავტორმა, მაია პატგორიელმა, პროლოგშიეე მოგვპარათ: „ადამიანებიდან გარდაცვალებამდე ჩვენს სავალ ეზას ცხოერება ჰქვია, მარგიელოსისთვის ზზადება კი ჩვენი ვალია, რათა ყველა ის სათნოება მოეიხეეთოთ, რასაც მიგლიერება და ფერფერთვნდიმა, პატიება ჰქვია. გოგაჩოდეთ, ადამიანები, ერთმანეეთ დდეეანდელ ჩემი ბაზანდილეა ხნორეი ეს არნა."

ქალბატონი მაია ოიგით მეორე სასცენო ქმნილებასთან შეხვედრამ განმიმტკიცა რწმენა, რომ ქართეელ სათეატრო სიერეცეს შეემატა ერთენეელ ნიადაგზე პატგარიენილი, ჯეერ კიდევ მეუფიოდლეი სის ნერგი, რომელიც გამეტეტებზე ზრეგდა თავეეს მრავალნაირეე სამრანალეს ნიადაგი გამოპრმარმეფდილმა მოდაენე რეფლორმა თა ბარ ბიზანიეოდა და თეატრ „მიდი ნახეს" სამბატერო ხელმძღვანელმა ნეგზარ ბუეხრიკიძემ.

პიესის შეთხზვის იდეა, ეკერორტ ბოემი დაატრიალეეტდა ტრაგედიად განაპრიმა. ამ ტკეივილით მთაეონენელი ძლიერი ენერეიერი გამეცდა ამოერტყეა იმდენად, გადამწეეტს აღმოჩენა ეიპოს ავტორისთვის, რომ, შეიძლეკა თქეეს, რეკონსტეულად მოკეე ფრონი, იმპროფიზაციულად გამოიაანა სამსაეეთრიზ მრავალკანზრთმდინარეანი ნამუშეევარი სახელნოდებით „ანგელოზთა ნაკვალევზე".

სცენაზე განეიიარებული მოვლენები რეკეეეენის მსგზავსია ეაგეეეენი. ამმაეს თავიდან ფოსალმეე ერაუს, ანალი ალიემიდან და ფასალუნეიდან ამოკეენილი ცხრა ნიტყიერნი რეალეფორეფილოსოფერი სიმრმე, რაც მოვეასთი ცხოეეენის ნარმარეოვის მძლავრ ამმნად ყალეს.

მოწყობის სამომავლო პერსპექტ

ლიბროკუბიკულარისტის მთავარი

კაპატა ნაცვლიშვილი

ბაღვის ავტორმა

«ახალ ქართულ ენაზე მეგობარ", რომელიც 48 მთელი ხელი საუკუნის წინ ჩემი კოლეგეფციითა და ფიზიკინის გამოფინიდა, გაზეთის მთავარი რედაქტორ ფალ-ვარენი. არა მხოლოდ იმიტომ, რომ გაზეთის გამომცემელია, რაგამისაც არ მეხლიბოდა და მთავარ რედაქტორად სხვა ასურები, არამედ იმიტომ, რომ კოლეგეფციისეკენ გამეფიენ მთავარი რედაქტორისა და მთავარი რეფინორის ფუნქციები ბოლო ნოემბერის ერთად ტკეტსგებში ნაურეალნია, მაგრამ, სამაგიეროდ, გაზეთში ტკეტსგოა ურთიერთმიმართება, გაზეთის გვერდებეის ფაგეგეგეა, პირველი გვერდის არეტგტეტრა და ფურნალისტთა მორის ოლეტების სნორი გამაანალეა მოვიაზრე.

რამდენჯერმე სხვადასხვა დროს და სხვადასხვა სიბაბით გაზეთში მთავარი რეფინორის ფუნქციის ოლეკანი მაგალითი მომიხმია. და ა.ი, ახლაც კოდევ ერთი ცინცხალი მაგალითი.

გაზეთი „საკართველოს რესპუბლიკა", 87, 2024 წლის 25 ოქტომბერ

გაზეთის პირველ გვერდზე ამ ნომრის მასალებია მ ბამოცანალ. მ ალონსი. მთავარ ბეიდს ანერია, რომელ გვერდზეა მასალა დაბეჭდილი, ერთს კი — არა.

ანონიგებიან ეოგებეი, რომ, გაზეთის მე-11 გვერდზე დაბეჭდილია მასალა, რომელის სათაური თე ეოგმა „ „ ოფროსა და 3 ბრნჯაოს მეგალი". იქ-ეე სერთიოეაა დაბეჭდილი, სადაც ეკეს ახალგაზრდა, რომელთაგ მნოლოდ თავები და კანგები ეუნანი, ხეთი საკრიკეოოს სამი ფრთა უფლრაეი. ასე რომ, ძნელი ეოგებეეა, რა ფრთა ადა და რა ბრნჯაოს ხეედლეს ხეოკანო. პრანკეფილ-კუალრეოდ გვერდი ციხფრაგ მიწერილი სიტყვები — „ მეთოხეკეს ყოროდეკეანი... დიდი ბრტანანეთიდან" — მეკოხეკეთს ყოროდეკეის მიდმა ფრეა, მთა უეტეეს, რომ პირველი გვერდი დაწერილეთ ნამაკეთანა ნაკალეანდ ეკანანნეთ.

ამბანმ ის ერთი ოერო და სამი ბრნჯაოოს მეგალი ოლიმპიურ ჩეფლეკად აღიეეეეეა, რაკი ამ გამოტანანს ბარეცნნეე მერეე გვერდის ის მოფთიიანეეთ გამოტანა უმნეეეენეს ამ ასეთი ტკეტსგეთ:

„ეაკალ XXXII ოლიმპიური თამამეები ინდეეს".

რაკი თამამეები ხეალ ინდეეს და ოლიმპიური მედალეი არაეის ჯერ მოპოოეეეეეთ კარ ამ ეეიიძლეა ჰკეოდეს. პირველი გვერდის თეკალს ეეკალენანს ეეკიოოეკეთ, რომ ერთი ოეროოა და სამი ბრნჯაოს ეეკალი ოლიმპიურ სპეეეიალეიის ამ სუფლაეე ეეკალეკეთის პრეკანეზეა ეეკეოეეეეე

ეკზარ კეფგაკუფილი

ნაოსლის ბილიკებზე მოგზაური

რეზო ბაბუაკაძეული სულს

უძილოს, ძალას არავინ მაგანს,
ვერ შესძლებს ფუნეკი და ვერც ფანქარი,
მიშუქებული ხახულის ბაღთან,
რასაც ქართველი იქმს მინანქარი.

განძი, გამეჩრალი, რას არ ადარა,
ღვთიურ ნაშსხეულთა კეალი ეძია;
პალიკრიმიობა, იყო სად არა,
მოელო მადრიდი და ვენეკია.

თუ არა მსაზურება მამეული,
რომელი აბრუებდა ნარკოზი?!
ადრიატიკის ეკი, მენამელი,
ტოკაედი, ანვა თაღს სან მარკოსი.

მეტროპოლიტენ-მუზეუმს მისნდა,
მონიახელა ნიუ-იორკიც...
იღავდა, ერთგულს დადგებულ ფაკთა,
შუბმეცმარეული მმინდა გიორგი.

ლოცავდა ღვთისმშობელი ხახელის,
ვისი მზეც ნაადრევად დაეცოდა
გმრის, მეფეროვებელს, მოფარნახულეს,
ფუნეკის ძეგლთა და ხელნაწერთა.

ეპაის სასაფლაო მოფიანახელი

(ალორენ სტურეის ორმოცი)

ფოტობები ნასუფთა
(ენინ თქვა, ფრო ნინ არი?!)
ზოგი დალონებული,
ზოგიც მოცინარი.

კეიპარისებს მზე ადგას,
თავზე, ხოხობიყოთ...
აქ ნეფეს მ თელი ოჯახი,
რკინით მოლობილი.

ავად ბრნაკეს ყისმათი,
ვისთან დაეფო ზაეი?!
კეკლაკეს ხდება ამბები,
გულის გამხარვები.

ქვის ბიუსტებს შევავლე
დანისულული მზერა...
ბეერს ნავაწყდი, აქ, ნაცნობს,
გარეთ ერთსაც ეარა!

თვით სადაა, ამდენთა
გზა ვინც გადახარა?!
მეც დამიშეუბს ჯუალძალლი,
მალე, თავდაყრა.

მეოხად აღმოცენებული ხე

(მწერალთა სასახლის ეზო)

მუქმწვანნის, მომეწყარა ფოუბა,
ზემოთ მიინეკ ძმლაგრი კედარი...
მინოსახოლ, მკერაზე დამესხურება,
ისხარი, სუნთქვის გადამკეტარი.

ყელას ფეოქვი მოეძალება, ჩქარი,
ცქერა ინსი, თეალს ვერ დალლიდა;
არ მოეწყდებოდი, რომ ვიყო ქარი,
მათრობს იერით და სიმალლეთაც.

ელოცავ უშრეტ ნიალის შობილს,
მფარეველად დაიგულეს ფრთოსნებმა,
არ დამშაზდება, ნაზარები ნლობით,
ცაში ნაალის ჩემი ოცნება.

არ ჩანს საშველი

ხომ უნდა შეეიღარსო
ვიგეშო, მოეივარო,
რომ საკარიველს მოადგა
პირეული გემი, არგო.

ძუ ვეფხვის ბრალეკინეკი ხომ ესმთ,
ფეფოფლის გრძნეულ ხმაში?!
გაეცა, კიდით კიდეშედე,
ვიეცა მედეანი.

აღნუსხონ, რამდენნაირის,
ეარო მოტაკეების ეკრან...
ბღაეიდი ფლეშედ არ ნყდება,
რქადგარეზილი ეკრის.

გაბეეულები ავდარში,
სუფ ველოდებით ტაროსს;
გეარქეოს ენნნეშ ქუეანა,
ჩვენდენი ეშუნაროს!

თანალმიგა

მანანა გიგინიშვილს

მითხარ, ყოველს შენდობა, ვინ ჩაგინნა ხმაში,
ვერაფერი ვერ ნაგმლის, სამუდამო დაღო!
მაგ ჭრილობას, არ ძალმიძს, ხელი რომ
შეეახო.

დაო, შაეით მოსილო, არ შეგშლია ნესი,
ვერ შეგდეეი იმ მნეი მნუხარების ტკეში.

ანდამატს კედელთან ვედრება არ გაგჭრის,
სიკვდილია ატანა ძრნოლის და სილაჩრის.

ქარი ფოთლებს ჩამიშლის, იშრიალებს ლელი,
ნმინდა საგალობელთა შენ ხარ თავმომარელი.

დაე, მითხრან, მოიმენის ძარღვი გაგიინდაო,
ეის ვასმინონ ოსანა, მაოსანო დაო?!

მაკრიდიანა ამოკაბილი

მანანა ჩიგბაშვილს

ენატრომ, რკინისკან ვიყო ნაქსოი,
საათ მიდინან გზანი?!
ბაქანის ჯაგრი ნაკლებ მანუხებს,
სხეი ნაღვეელს მიქოოს ქანი.

პირი რითი გინდა აუკრა ამდენ
გაქოუებულს და ნერჩრეტს;
ან მიტაკეება ჩვენი მამელის,
მკელულებს, როდემდე ფერჩრთ?!

ნგრეეის, არყოფნის ბვითრეეს მორეეი,
სისხლი ერეეა კურკნალს...
ტკაო ნაგვართეეს, ქართლა-აფხაზეთიც,
ნაგლეეკილია ფრცხეთად.

დიდი დაეეითის ხელით შემმეული,
კლდის უნდა გვეხას კარი...
ტკეულ ორნოოდს აკენები ჩვილთა,
ცაკ, იმ დღეს მომსანარ!

ეკალი ბოლო თვეს

ვანო ჩხიკვაძეს

თითქოს ცვილი გადეკრას, ცას უცვლია ფერი,
ფფრო სუსხიანია, ქარალეში, დეკემბერი.

ტარიფინას ვეღლეზ დგას ყეეელ ხეთა მზკობი,
ფოთოლკაცვეენილი ხე, მეწყან შენამკობი.

ცეკლ ნაადაკ მოპაროულ, რას გვიპარეს
ნეტავ!
ნნელინადის ჩამკეტი, ყეელაც გადაკეტავს.

არვის ძალეეს გალნეკეკ დათქმეულ, ვინრო
ნრიდან,
ერთხელ, მახსოოს, გაყინულს, უფფლის
ცრემლებს ცრიდა.

შემოკრული ზარიგით, დნება ამოდ, ნელა,
მეეს ნილადაც ჩათვალეკ, რახან გაინეკა.

თეთრად დატრიალებულ ფოფეკებს ფანტავ,
ბრიცავ,
რაზომ ბრაზიანი ხარ, ქარო დეკემბრისაკ!

სულ ფეეს ეითრეკ, არ გინდა, რომ დაგშორდე
ასე,
მნარე არაფერია, გამოთხოოვებაზე.

მიმზიდველი არჩევანი

(მეტამორფოზებიდან)

მოუფრუბლავი, გალეეეკი დილა,
ცოთ დადგენილი ცვარ-ნამი შეესერ,
შიმეეკი ფეეი გადადგი ფრთხილად,
მინამი რომ არ გაიდგა ფეესეი.

წიალი, შაეი, შეგბოეკეს მყისვე,
გაგიძნელდება დაძერა, ოტეეს;
ეგეის, ნეედ მოეჩვენო ეისმე,
ხელებიც გადადგეკეეეს ტოტებად.

დაგასხდებიან შაშეი და მგრედი,
გამიშლას ფოოთლის ნეეენთა დინეეა...
ბეგერმა, რაკა ინატრო მეტი,
დასაფლავებას ეშეკთმინეეა.

ასე ხარობენ დიკი და შეერა,
განდი, მთასაეთი, ლეიძლი ბუნების;
მზის გულზე, ქარმა, დგგომს და ზრიალეს,
არაფერი აქეს დასაწუხეანი.

ბარბოლიის რობოგები ბასნარსული

(ეკიოხულთან დარეინის „აეგტობიოგრაფიას“)

დარჩენილ ფლეეეს ნალეეელმა წარეეე,
ა ზარი არა აქეს მოთქმას და ვიშეიშს,
არაფერია იმაზე მნარე,
იეოდე, დასაღუპავად ოშეი.

ინეცება ქროლეკ, ქრიალეში ქრნები,
თეკალებზე ცრიმლი ბეეერეკერ მეერნება,
ფუქმ ნატეარა ძიგბ მეეეის,
გვფაკტრავს ყრრნულეკ, რკინისეშვეება.

გარდახდერნილმა, დაგატოეა სახტად,
რას გაგდა, ვინე რო გამმენს ედავი,
სალოცავეს, ვერ მეეფფარე საყდარს,
ხეეგდები, უკანმოუბეედავად?

ესლა მოვიასაზრე

კურსელები, ტოოლები
(ამან ამაკანკალას!),
ცოცხლები თუ არიან,
ვეძებ კაკალ-კაკალად.

დაცალლი ხარ, პირნმინდად,
სიყმანვილის ბილეკოო!..
არა მგონი, ორ-სამზე
მეტი დარჩენილიყოო.

გასხლტა, გამისრიალდა,
რაც კი რამე მეგბადა,
უსამეველად დაგრესდა
ჯაჭვი მოგიონებათა.

არასოდეს ეყოფილეარ
მადეეარი დოდების;
გასაწყვიტადგ რომ ტოკაეეს,
იმ ჯაჭვს დაეეკიდები.

გაფრანდეეა სანეიტარო ბრარეში

ვინ მოგეეეკლინა ჯადოქრად, მოგვიდგ,
გოდეს სუნთქვას მიკეტავს, მეუფდავს...
ცეეცხლს ნამიკიდებს ფლამენკოს რიკეა,
ამოეკარდნილი გიტარის ლრეედნან.

ეს წარეეენა მოეიგეერიო რითი,
მესეეეა ფროანტეკელო, მეასე!...
იგრიხეტიან და ნნაკეეს ქეეთნის
თითები, პაკო და ლუნიასი.

ლეინისფერი, ისტეფრრეს კეკლეკვეკ,
ხმელთაპეა ზღვა გემეეს, ლუნიასს
და ეფეერნა ამინდიც, ჰავაკ,
თეთრად მეფეენილ ანდალუზიას.

გათენება

ეს მაფლი ვისგან გამოპკეკა ნიეტა,
ფილას, ყოველის თბილად მემფერავს?!
თვალ ვერ ეამორეს, ყეელა ზე მეტად,
უხდება პასტელი და ტეეპარა.

ხეთა ტოტები შემოსა მყისვე,
სახურეეებიც დაჩნდა სხეიგვარად;
აგურის კედელ დაკეთხულს, შიშეელს,
გამდნარო ოქრო გადაალეარა...

იქცა მახათა ნისლად და კეამლად,
გრძელი ჩრდილები დაბლა ეშეეეს...
უბადრეკეს, ნამლეეეს, ყოეეფდაღე ეშამლაკს,
ამ სინამფოის გაუხეეეეს.

სიყმანვილის ხე

ანწინელი პინიოე,
არ ჩამაგდე ძალლად,
ძირს, მინაზე დამმტოეე,
შენ მიინეე მალლა.

ბგერნე დაგრანგნილ,
მორგვალებულულ რტოთი,
რას კარგავდი, ეარსკეკლავებს,
მეც ჩაეკონებოდი!

დაეგალეობ, ვეღარსად
დაეიგეულე ბინა;
ბრონეამ ამაოების
მიმკალა, მიმეხსენა.

ძველთაბანავი ისმის

არ მინდოდა ღლეკინი,
თქვენც ეუ გაგეკინებათ!
გაოოკებით, ისე ჰგავს
სიკვდილი დაძინებას.

ეტანება გაგტრუნულს,
ისასაც, ეინც ხისტია;
ჰაიპპრად არ ვამბობ,
ბეერჯერ გამოშეიდა.

მრავალს უთქეამს ეს, ჩემზე
ჭკეიანსა და ნონიანს,
უეაჭვალად ასეა.
მე არ მიმბეეონია.

თაროგენიანი ოთახი

ტოკაკს ყეელამდე მომდგარი ლეეთა,
ადრეეე ხომ არ იყნოსა ლეეში!
ისეე გრძელდება ნერჩვების ფლეთა
ყოველდამ შეესეა ნიგნების ტკეში.

იცვალან, ხელი რომელ ერთს ეკიდო,
ნელში გამნყეტება ვალმა და ვიბმმა;
დამშეეზმაეს, თითო მზანია თითო,
ყოფანაგარეს მეყოფა ვიბმშაკ.

გზა სანალმართო მეტქეა ხლარეთებად,
გამვერილი მაქეს ყეელი, სადაც;
ჩერჩეტს მეკეთებენ, რაც მემართება,
ნვალებას ჭკუა ვერ მივაბანე.

ბალეული სიცოცხლე

სტეემრად ვერეკისთან ეეელარ ნახვალ
და ვერც იქნები მასპინძელი;
რამდენს ახეტბავს, შენთან ტრთად,
ნინ მიმლოდინე ათი ნელი.

ნლეს კი არადა, ჩასაფრებულს,
ნაკეკეეი შეუძლია ნამსაკ;
უეცნაურა მეფარდება
თეეზნია ვემპაიე და ხამსაე.

გეილის, გაარშემო, მთვარის ნავი,
ნიგნისას მიეეკაქეე თაროს...
რა აზრი გინდა, დამზრინავი,
შენს ტკინნი რომ არ გაიაროს.

* * *

რალამ გაამალოს, რისი თქეა ქეგა,
ყეავილს თუ ცვარი არ დაეკკეოა!
ძალამალეეულს, მომეეი ნება,
დაგიდგე ფეეხმოუეეველულ ეგეეურად.

გადაუხდეელი მეკოს ბეგარა,
გამოოოლეეეულ მაგლის მაგალო!
ნინ ამმას დაუდგება ეეეარა,
დაალლილ ძალები თან ჩაგაგტანო.

მაგლდა სიუეეე, სიტყვეის ქუნება,
მზე ჩეეეეედგა ცეცხლის ეზეებად
სანამ ჩაერეენი, ოქროს ფასია
ყოველი დილა და გათენება.

ეეემოდგომის მინუხალეს ნათქვამი

ჩემს თავზე მეტადდ, ჯავრი მმამს სხვათა,
ნაღეეელი როგორ გინდა, გადეენო...
აპრილის მომნატრებინა ფატა,
ფოთლები, ყეეეთლად მოფარაფატენო!

ზოგჯერ ყმანვილის ჭკუაზე ვედგები,
მი ზიდავს ცქერა სათამაშოთა;
მომცალეთა სურეეიდან ქეეთა
ის ფერო მოყვარს, რაც რო დამმორდა.

თუმცა კი ეგეკვარ მორჩნილ და მოშიშს,
აღარ დავეეტენ, ფაე, ვინეკალო,
არა მგონია, ფარჩენილ ფროხი,
ჩაფეესებენალი ზნე ეეეიეკალო.

ალარ დაეილა სადაგდელი

დანა-ჩანგლებმი, ეიცი, რომ ვერკანლზე
ნაკლებად ფასობს ფრაგი;
ის დარჩენილი, ორიოდ ნელი,
გამოვიყენო რაბი?!

არაფერს მარგებს გულხელდაკრეფა,
მოძრაობანი ფეეენ;
საწყალ ქართველებს ერთხელ დაუდგა,
ოქროსი, საუკეუნე.

ხეედრს არ ვემფერი, ანე თუ ისე,
საძებნი არ მაქეს სარჩო;
არ ვეფეეეთები, სულიკ არ ნამძლეეს,
საჩემდგ გაეისარეეო.

არ ვარ ჯაბანი, სტრიქონს გაარნანეულ,
დაეამეეობინე სადა;
ყეეელა გამსაეედელს მოვთოოკაკ, თუკი
განგეემამ დამაკადა.

ბეეტეეეენ, კეკლაეად საბრძოლეეელია,
ცის ქეეეშ, ადგილი ჩეეენ;
დაენაცვ
, ოდონდ ეეიბილო სხეიი,
მამეული გადამრჩენი.

ერთაფრერი თოხეა

ეეერ არ შეეშლილეეარ გამძლეეობამი,
ვეეეიბრო სანეეოიაა, ბაოობამ...
რაღაცას ჩაეზეეი, სიკეედილი ჩემი
ახლა იეზეება საცოდაობა.

ჯავრი ჩემდენი გულზე ეეს ეება,
თავში რაკ მომდის, ისსაკ ეეხატეე...
მაკეს ეეეტვალ ერთი ლირება
ნრსაილ, ნვალებას ვაგრძელეკ სხვათა.

ასაალეია ზეუფდ და ლიმე,
არ მომასეენებს, გულს რაც დაეესო;
ამ სასტეკ ფროხი რისთვისაკ მმობე,
შემამალეენინე, უზეშთაესო!

დავით გუჯაბიძე

ალეკა ყანდა

- ეს ეი, აქედან გაიფიდა, არა? - საოცარანაწყრალდებით დაათვალიერა ფანჯარა და გამხელილად-გამაბეზეული მიხაილ ფანერაძისა გაყო.

- ფიუ... - დიასახლისმა თავსაფარზე გადაისვა ხელი.

- და სადაფა შემოგვიდა, ის თუ დაინახეს? - იკითხა ჭრელშალიანანმა ქალბიჭეზეს, საოცარანაბს რომ ამხედა.

- რა ვიცი, ამა, ღამე იყო, - დიასახლისი ლაღადდა, ხელი მოისვა თავსაფარზე და ტუნებიკე ენით დაბრეკილა. - ფუფე ყველას გვეძინაა მარტო ძროხა ბღაოდა, ეერ მაუსვეხა.

- Чувствовала корова... - ჩაურთო ქალიშვილმა. - ნარჩოფადეკიანთ, ეერანრაა!

- ხო, იერეტა... რო მიეეგი, თავეს იერე იერეგდა, თითეო ახსნა ეერდოო! მაგ რო შემოკრეფდეო, უკეე ეკოდა... ეეგ შეკა ოთახში, აეკ მანდა!

- რამეეი იყო, თუ გაბასოეთ? - დადარაჯებული მზერა მიაპარო დიასახლისს საოცარანაბს და ფლეკარანი ამოიღო მარცლის უკანა ჯიბიდან.

- რამეეი და... ამა, რა ვიცი, რამეეი... - დიასახლეი ინსტენეგდა ქალი ჯ ეკერ ეოფიერეგ ბალღეს ყარეეი გასცეა მოსვიმეტნეა და ფარანი ანუნთიაო, მერე დაეინაე, რომ ფარანი არ ყოო, ნაპეერნაკეეს ისარდა, ცეცხლეეიანი.

- როგორ თუ ნაპერნკლებს? ეგ კი მოგზეეე

ქრონიკული პროზიციები

სახლში გარეცხან ნეფე-ნეფეი შემოიპარა დილის ხმენიეკი; იქ რომელილაც შარიანმაზა ჩოგნმა დაინწო დილის ქაკეგნა-ფუდუნი, ეგზაკა ცოლსა სამოვარზე გამოაკეთო და თავისის ბრაზოფაცა, ანდა ფიეტა და უფაროფა კოდეკეა; მერე მეზობლის ძალელ მაც დაიფიეტა ამაა, ამათ ძალელ დაიფეტა, მოიკა, რა ჰქვიან? რა ჰქვიან და - ნაეკეთ არა ჰქვიან? ქმარმა დაარქვა ეგრე...

სასნრაფოდ გაიბეედა ფანდარაანი - მაეკეთ ძალელ ეფიდან ფილის საეფფარნაა, მამალიდან!

მერე სამნაგ ოთახში გაიფიდა და სალილ გამიმრნაკა - ნალე ფრონაკე დაუთასებენდა - ფრონე მიმეხეფეო.

სალილანაგე გარეფი გამოიფიდა და ბოსლისკენ ნაეფიდა - ეზოს ბოლოსკენ, მეზობლის სახლის კეფელზე რო იყო მიფგაზეული... ნეტა რაგ იყო მეზობლის სახლის კეფელზე მიფგაზეული ამბოთ ბოსელი... ამაზე ეფრე კეი არაკე ეფფერაკა;

არაა, ... მაგათ რო სახლი აამეეს ეს ბოსელი უკვე იყო და ბოსელი კი არ მიაგეგეს სახლსა, სახლი მოიფგეს ბოსელსა.

ეჰო, ეგრე იყო... ეს კი კი გაიხსენა, მაგრამ მინ�ა ეკეკ მოისეკეკა, რადაცა მაგრად აწუხებდა მიგნიდან; განა სტკიოდა რამე, ისე, სულში უფიოოაკენებდა რადაცა უეცრ და უსაფეფო.

ამ ფრონს ფაიინაკეთა ფრონამაკეკ...

ფრონას რა ჰქვია? რა ქვია და ტანია არა ჰქვია? ქმარმა დაარქვა ამასაეკა...

ეჰოო, პაპარაანდაა ფონა. ეეფრ მოიწეკეთ ფა ეზო მორეკეთ... რას გაიხსენა... არაფი, ჩაიხილნოთია კია თავისთფინა... ფა ნამსეკე მოსხიპა ხიფოხეი, ზეგდა.

ხეფეი მონაპნეკეთი რანაფ საეკეკ ეკეთრ და ფაარაფეი ამეთსაფეთ ფფაი ბეკი ეზოში.

მიმეფი, რაკე ანუბეებდა... ანუბეებდა რომელილა, სამარილეკეთ ფუმაზე განამბეფეთ გაგარიაკეკა.

რა ფა, თავისი სახელი აფარ ახსოოგდა...

მარილეკა არ ახსოოგდა, ეეერ გაიხსენა... იფეკა და ბაკეფრეკეფდა ნეალილაბდა...

ეჰოოს! ეს ეარფიფფერი ბოფმის ბაბკაა - ბაერისა! მარილეის ბაბკა მოლეფერეკეთ ფუმისაა.

კაკო ქმარი რაღაცას ამბობს, მაგრამ....

ოღლიდ კი ეეფლა სახელი დაეფახოს კაკომა, ოღლიდ კი სახელი დაეფახოს და... გაბასეფეფაა, მა რა!...

ამბა თავისი სახელეი დაეიფნნოფეს ადამიანს - საფეკეეფეკეა?..

არაფეკ, არ ეფახის...

ნაეკეფი ეეხლა ბეკ, მალაზიაში ჩაეკალ, სიგარეტს ეიყიდი, მერე ოეფიდან გაეკალ დეფდაზეთან, ეეერს გაგაკეკეანა... ეკალი, გაიგიფე!... რაღაც ეეერა ხარ ფეგა ამ ფალეთი.

კაკო ნაეფიდა... სახელი არ დაეფახოთ, ისე ნაეფიდა.

არაფეკ, ეკა ნეალიანსს...

მოიკეკ ეერთი, რა ეეერ უნდა გაიხსენნოს... აეკე, სეერანეფის ალეფიანი აკ! ამოსაკ? კი ალეფიანი...

ეეა - ფეკეკა, ნათეკეკ; ფაპა - ფაამეეკი, უფეროსი ფმა - ნოფარაი, უფეროსი კიდე - ფალეთი... ეკაკეკ თეკეთინ - ეერეეკეკ კლასსაი. მოიკეკ... ეკკანა ეკეერეეე

ჯუმბერ სარდლიშვილი

დარ მიმდევს უეცრადვე

ჩემი არ არის ეს სამყარო და ვერ გაშუქებ.
ღმერთო არა ვარ, ცოდვებს, კარგო, როგორ
ბატის შუმპეული ფეხქვეშ უცბოდ გაფეთქილი,
თეთრი, სპეტაკი, როგორც სული ჯერ არ
ბავშვნილი.

ხალხით სავსე ქუჩა კარგავს მოსცენებას,
ზუოეგები მალაქეებ იმედს ცივ თვალებში.
ისე შორს არის ღმერთი ახლა ჩემგან,
ჩემი ფიქრების მეტს ვეღარაფერს ვხედავ.

პოო, ნეხიერო, ირმის ნახტომივით,
ხეე-ხეე მოგზნებავან ფრთის ქარაგები!
უკუღმართ სრსოოცამი მმიმე საგზალიდა
გელმი ტკივილი და ხელში არაფერი.

ანთებულ სანთელთან ვდგიავარ ქედმიხრილი,
თითქოს, ეს სამწორო ფფალის სხეულია.
მათრახის ტკლაუშენთან ფრო მომდევს: ფეხფაფეტ,
ქუნენ-ქუნენაში სიცოცხლე მოილია.

ვეგიალესის ბეგორგინის მინნავს შემოდგომა,
ფიქრების ფარა სმოვს ნების ალალეზე.
ჩემი სადოსტალი, ჩემი სამშობლოო,
ჩემი — სისუფლე და ჩემი — სიამაეე.

დილის ნაზი სინო ფოთლებს აშრილავს,
ჩიტებმა ქიაქცეი მტაცეებს ყურთასმენაა.
ვიღაც ისე ახლოს მოვიდა ბაგესთან,
ქალი მიიპაცა, თითქოს, საკოცნელად.

ცვრიან ბალახებში მზე ტუზებს ისეეფდა,
ეფდაგარ ფეუმიშეელი ყურთმის მმეკვნით ხელში.
გ.ზებზე უამრავი ხეა მსმმიარე,
ხელეგამლილი და ჩემსავით მარტნინარე.

კრეკოა საბეები ხოხნით რიგში ფდგანან.
ნაყოფიერ კაცს მმგროპა ვერ ამხეტეს.
სადამდეც არ უნდა ალ ზეეედეს მდამიო,
ეშმაკის ჩიგმეულ კაცს სიკეფილი ამიშეკეეს.

ზმინდა სანთლები

რამდენეულ ავანთე სანთელი...
კამათი მომიხდა უფალთან.
მდეშარტება, ვთი სანე მინი,
როგორც ყოველთვის, თან ამლდა.

ზუეკ, გაკიბილი სანთლის სორნნეულებით,
ფეფდიმიბილი სოლის თვალზე ცრემლად აზის.
ვემრრნნილება ჩემს მინაკან ფოორაკეს
და ჩემსაგ ჩაეკეკერო ლეფნი სავსე სასმისს.

სადღეგრძელო

ზმინდა სანთლებია,
დასალოცი, ზედავთ, ხალხმი რამდენია!.
არავინ, არავინ ეკიმაშეს ეკეკანაზე,
ღმერთის სტუმრები ვართ მე და ჩემი ჭიქა.

დედაჯვილოა

გაზაფხული გამეპარანაგა
გასათხოვარ ქალივით,
ლამის სულში ჩამიიერნონა
მოარმნეკე თვალებით.

ნაზამირალი დილის სუსხი,
ნაზამირალი მთა-ბარი...
ამწვანებულ ტერრ ჯეეფილ
დაეკოდა თავთავი.

გული ლაები, გული სოფთა,
დილის ნამი ფოთოლზე.
თითო ბავშვის თვალები და
ბაგე — ფედის ოფრეზე.

დედამინა აკვანს არწევს.
ალაპი ჩვილი ეგარნეგარ.
რა ვქნა, მიეფარს, მიეფარს, რადგან
დედაა და მეფილ ვარ.

ილეთის ჩრდილქვეშ

თვალი მიეგანმნე მიშვეულ ხელსაგულზე,
ნარსოფლა გამიგბაცა ფრთებთან, გაეკეთილითი,
როგორ დამეშანა ჩემი ეზო-კარი
აქეთ-იქიდან გაფეხრნნილ-გაგლეკეკილი!..

ჩემი მამეულეთი, ჩემი ფეფდეულთი
ენაზე ამაყი და ენაზე უმიპარი.
როცა ფრდოებმა ნაირ ფერ ჩამიგმეფეს,
ლია ფაპრეზია, თორმე, გულის კარი.

ნაომარ ბრძოლეთ ვეღზე, ფრკვნილ შემარუული,
პაგრონს დაეეფეს ვიღაც, ღაწორაკი...
სადაც დაეკარგა ფაესი ადამიანს,
რატომ ფუფი მსურფდეს ეიფო სახეფდარ?!..

ფდეთია ჩრდილქვეშ ადელოლეგია
ახალ ადამიანს ბაგეგმს სიკოლეეზი.
და თუ მმობლის გულეთ ქეთილორად ვაქეკეთ,
ქეეენის მმრნად იქცეკეთ კიცი სხეის უნეეზი!

ღმერთო, ღიმილი რაღაც, სამინეკი:
თითქოს დამეფინავი, თითქოს თავს მამეტებს,
თითქოს ეფიეერია, თითქოს — მიამტკი,
თითქოს ჩემი ბედი ძალიან აღელვეკს.

სამი ათასი წლის ისე გავეფოელელი,
ვინმეს ამაშრნაბოს ენის ოსტატობით?..
და თუ ახალ ბატონს ეძებთ დეფნაზე,
თავისუფლებისთვის თავს რაბოან ენირაკედით?!..

გორაკეს დედამინაწ გაგტკენლო ბილეკზე,
ვერ ფეფდე მომავალს, ნიაკეოის ნალეკკელ.
სადაც სამართალი სამართალს დაეეფეს,
თავისუფლებას რა უნდა ვინმეს ხელში?!..

ჯემალ შანიძე

* * *

ცა იქუფრება, შორს ელავს ჟანელი,
სულს სევდები მფარავ მოსდევნა.
ყველგან ბეგრეტ, ალარსად ჩანდი,
მზე ფო ცაზე, ვით ცეროდეს.

ჩემს სულში ახლა ეს ქარიც აგანს,
თავს არ მანებებს მაინც ვერანი,
ოთახში ზუმად ნრიალ ეაბა,
და ვგდივარ ტაბეზე, როგორც პერანგი...

ნარჩენის ვეფდეგ

გადაიარა შფოთმა და შიშმა,
მდინარის პირას გამიჩნდა სახლი
და სახლთან ახლოს დაგბეეგი ნიშანს
დაეეფერან, როგორც უტყეკან სამხილეს.

მხლოდ ღმერთისაკა გეკეკერდა ყველას,
ძალეკს გადგანილ დილეკის შემდეგომ,
და, ოო, უკეკ გამიოწდა მეკლა,
არადა როგორ ვვიფიქრდა ერთ ფროს.

* * *

მე გამოვედი ძველი სოზბრიდან,
გამოვაყოლე სული გოდვებთან,
და ახლა, მეკოლ, ეფერო ფიზიდვე
და კოდვე უფრო მიაბლოდედები.

მე ვერ გიბიდე, როცა მეწყალ,
შენ არ მომეკეი მანსი, ცმიერი,
რომ კოდვე ერთმანეკ გამომეცადა
ეს ეერნონა - დიდი ფა ზეკადერი.

* * *

ყველგან ვეეტან, ოენეს საფმე
მაინც ზეშმეკედ, ჩემო კარგო,
დღეს გადავედე ყველა საქმე,
ვერ გიპოეე, არ ეოდარდო?!

ეფდ რა გული გაიცრცა,
ამ ლოდინის დაეერნი მოიმე,
სადდა არის ახლა ინა ეკი,
ჩვენნ სიხარულის მოწმე.

ვიცი ზოგჯერ ვეფლში ინაეკლობ
და ცრემლები დაგდგის მეკრე,
იქნებ ერთმანეკ სადმე ეანაო,
მეხნე ფიერეს არ ეოცდეკ.

ახლოს რომ ხარ, ამაის ვეფლი
მძაფრად ვრნობის და ფეფოკეს ძლიერ,
ეაა, ოოკკო გიპოფენე
მერე ეეფარ დადგენე.

* * *

სიიწეის ღაღვი მინეფდა, დალა,
ოთახში ნენარად გაისმის ხახი.
სიდდელო ვოოკო მიფორეს ალბათ
და თან მიდეს მინოსკენ ნახირის.

ოთახში როგორ ადორდა სითბო,
ბარეფი კი ისევ ქარია ნეკი.
მე მარტოოხას ისევ არ ვიტყობ,
და დამაქეს სალვა - ჯეკრაკ - ჯეკრაკ ეფიმეკი.

მზე ფაკაფფოს ეარდეკის კოკორს,
თითქოს და ეეფოფს სიცოცხლეს ნანილს,
და მე ეოგიარნეს ამ სოფლედან გოგოს,
რომეულაც, ალბათ, ვერ ვნახე ანი...

რრეკი

შენსავით ძლიერ ეის ეფეკარს როვეკო,
ეის ეფეკარს ხნლეში ეერრნნეის ეერეფა,
მე შენგან ახლა სიყარეულს ვეელ,
მეყო ამ ძეეელი ჩნეში და ყედა...

შენსავით გამრნეკან ეინ ეფელს ყურძენს,
ეის ეფეკარს მისი ფერადი ნვეენ.
როგორც მზე ეფეკარი გადაჭრილ კუნძებს,
ისე მოყვარბარ, - ფიერთი და თმენთ...

ბაბუაჯეი

ბაბუაჩემი უბრალო კაცია,
დღედადან სოფელური ეხოურებთან დაღლილი.
მის თეთრი ნაბადი ყოველთვის აკეცია
და სალამობთან ჩაბრაუყადს ხახორი.
უფალო და ამეფდეთ ქალაეურებს მიდამოს,
არასდროს ეშლება სოფლელური ლაზათი.
მეც მინა პირშმო ვარ და ძლიერ მინდა, რომ
ჰყიოდეს მამაული ბაბუას ნაზარდი.
ყანაც და ვენახიც მუდამ მოვლილი აქვს,
მის მტკიცე მარჯვენის სულ ეეალერსები.
ალაბეს ვადას და ალაბეს ილიას
და მუედარენდლად გამიდიის ლეკენეტიც.
ალაბეს თაკლილის მრთამს და სამმრიას.
ყოველთვის მახსენებს - რა არის კაცური,
და ყოველ ნეკლინდან როვეკლა და სასოვაგს
ბაბუა მოეკლის ფინი და ფაცერთან.
იზიდავს სოფლური ნეკნი და ეხოურება,
ძალმიაც ჩაეკმის სამმობლოს ძახილი.
ბაბუაჩემი უბრალო კაცია,
დღედადან სოფლური ეხოურებთან დაღლილი...

* * *

არ გამიწყრები, ვიცი, ამაზე,
რომ დაგიწერო მეორე ბნკარები,
მე ეხედავ ახლა შენს სოლამაზეს,
და, ალბათ, რამდენს შენ ეყვარებ.
მე ეხედავ, როგორ გიყვარს ზამთარი
და როგორ იხდეს ქუდსა და პალტოს,
შენი ლამაზი არის გამბარი
მოდელ ქალაკი, და არა მარტო...
მე ეხედავ, როგორ ხედები ამინდზეს,
(შენ გიყვარს ხოლმე ნვიმით გართობა),
თუმც, ზოგჯერ ხდება, თავსაც არიდებ,
როს მოიწყენ და როცა მარტო ხარ,
მეც მიჭირს ხოლმე ეკეკემბრის სუსხი
და გაეურნიდავ დღეეს ქარიანს,
არსაღროს ეიყავ მე ამე სუსტი,
ეს, ალბათ, ახლა ამ თვის ბრალია...

* * *

როგორ ეთქვა ჩემი ალარ ხარ უკეე,
რომ სხეესთან ერთად დაიდე ბინა.
ძეირფასო, ანი სხეას ეის მოვეკეე,
რომ ძლიერ მიჭირს და ალარ ბრძისეს.
რომ ხარეკელ ეე ეკეკდები მარტოა,
მოწყენილო და ნაგანეი ძლიერ,
სოოს ჭაგრის ხე ვერ შეატეკა,
გთხოვ, ახლოს მოდი და მოიწიე.
ის ეკეკი, ადერე შენთვის რომ ძეერდა,
დღეს ვერ პოელობს მენამდე ბანძილს,
თითქოს გაუეყდა კაგმორნ შენთან,
გარეკი ვარ, ისე საოერად ბანეიმს...
ეფნეს მიპოფნო და შემოფარო,
ან, ეს ხადა ხარ, ის მაინც მითხარ.
მჭირდები, როგორც მეომარს ფარი,
როგორც მეფეზეს საძერნი თოხა.

ეიზა კვინიკაძე

* * *

სულ მალე ჩრდილებად იქცევიან
დღეები სარც ისე მორეული,
ამსეოოსან ნარსოულის ხიდენი
მორღვეეული...
ხიდს აქეთ - გაკეკალული ბილიკები,
ხიდს იქით - გზები მრეფდა, რიბირაბო,
არ ეიცი, იქ, გადალმა ვინ ეიცნები,
რომ მომაგნონ?!
ხანდახან სოფნიზლის სამმიმარი,
ხან სიზმრის ცხადი ეარ ელეგია,
ლეკენეკიც ტკარიოვით საზდარი,
ჩემეზია...
ხიდს აქეთ - მიმეცმარი მამაჩემი...
ხიდს იქით - ოცენებები ნაგეარალა...
რაც ნლებმა წაიღო, დანარჩენიც,
დამენანა...
ნარსულის ხიდები - მორღეეული,
მომაკლის ბილიკები - რიბირაბი...
ისე ძალიან არ შეეიცვლები,
ვერ მომაგნო!

* * *

ჩამორაღეეეია ჩემი სოფლის საყდარს ქეის ყორე,
ბუნდოვნად მორანს ყრუ კედელნ სახე
მაცხოოვრის.
დიდი ხანია აქ სამნეულია არავინ ტოოვეს,
აქ მხოლოდ ღმერთი შეჩერნია თავის
საცხოოვრისს...
მონაკერებია ცეცხლის ალი ხატებთან კანდელს,
ფანნისგან ნახრაცი, რა ხანია ზეთი ალელა,
ცოცხა ქარაქმნა სამრეკლოსა ზარს ხმა დაუშმეს,
ძველი ხმაურის ახლა მხოლოდ კვალი ატყვია.
სანამ მალილანად დამბობილა ფეკლი ქვის ყორე
და ამწვეული კედელ ბაგი სახე მაცხოოვრის,
სანამ გეორგი შეკაშმელ ცხენს ალეარს
ზეადაზე...
ალნამ გუმბათებს მიეფსწრებდეთ პირქეე
დამბობილს...
მოდი, ნაეიდეეთ, ეოქეკეთ ისეე სოფლის ხიზნებად,
ჩაეკეარეთ ეაზი, ალეანოთ კალო, ენეერთ
ზეადაზე...
და სანამ ღმერთი თავის სახლეი
გამოფხიზლდება,
უძლეკი ეშილის ალსარეკა ეწერთოთ მე და შენ.

* * *

რა ვეეყო, უკეე დარჩეეეულ მარხვაა
და გადასახლეს უკეფლა პირეკარის?
რა ეეყო ცრემლეკს, ჩემსად რომ ეკლაპავ,
ზეერეთ რომ დამაქეს, რა ეეყო იმ ეკეარის?
მთიბარო, ღმერთო, რა ეეყო ეზოს,
უმამო სახლს და ეანგიან ჭიშკარს,
რომ გაუბაკედა ჭერმნის ხეს ჩერო
და ძეელებერად რომ მაინც მიეკარს?
რა ეეყო ფედას, ობლეკს რომ ეეზრდიდა,
ღამეკამობით რომ ეკლოოფდა მამას?
და რომ ზამთარმა დაინეო მიმეკ
მის ობაზე, მთიან, რა ეეყო ამას?
რა ეეყო და-ძმის მამიან სიზმრებს,
და მათ მარეკებში ჩემი სისხლის ხმას?
რა ეეყო მათი თვალეკის ისრებს,
ჩემკენ მომპაროფეს, სულს რომ მისრისავს?
რა ეეყო ჩემში გაჩენილ ხანმარს,
გადასმნენ ხიდებს... ნაგარნნოს სიხარულს...
ეზნებებს, რომ ჭრილეკეი ეუსინჯავ მაჯას
და დანინ პირზე ეეყდალლოს სიარულ?
რა ეეყო ცოდვას, მე ბრალი ჭდეს
და ოეროს ეეყარეშას, კისრით ნატარებს...
როცა ქერიეს ეოობი ეინო ერაკი და

მსუეე ზღაპრებით ზრდიდა პაპარეს?
ღმერთო, შენ ოლონდ ჭეალების თვალეკს
არ მომინაგარო მზე და მზის დარი,
მე გადგიხდი და ბერე მთიბარ...
გადგიხდი და ბერე მთიბარ...
რა ეეყო უკეე დარჩეეეულ მარხვაა
და გადაწერილს ეეყოდა პირეკარის,
გოლგოთაშმეე რომ გაგარკნინე,
ოლონდ მითხარი, რა ეეყო იმ ეკეარს?

და მაინც... ალლა...

გამოიარე
ალაპი ეკეარაგსა,
შენი ანიი ფა
შენი პოეეთი,
თეკალთან
ასაკის მოგრანნის აკმა,
თმაზე კი -
ზამთრის ნეეიმეეთი.
ქარეის ეიალმა,
ეემოდგომეემმა,
ეემოგამსხეერეის
ტანნე სმარაგდი,
ხან ნეიმა გერქეა,
ხან გალთოვება,
ხან გამრნისფერი
ღამის ბალეი.
ხან ამორძალი,
ხანაც ნანალი,
ხან ფედა,
ხანაც ეიღაცის ცოლი,
ხან მმკეეანი და
ხანაც მართალი,
ზოგჯერ ბრუდე ბ ზნის,
ზოგჯერ კი - სმორის.
და მაინც ქალმა...
და მაინც ქალმა...
თეკალში ხან - ბეენეთი,
ხან - ქვის ყორეთი...
გამოიარე
ალაპი ეკეარაკმა
შენი ანიი ფა
შენი პოეთი...

* * *

მეკნინაფერო რიერაკი,
ღამე გათეეფალა,
თოფლს გაეს თეთრი ფურეკლები,
ითი გადაპენტატეეს.
ჩემი ყეეელ სტრიქონი
ისე ბრეკალა,
ანრეეს, დაეემაოერებელს,
ეუსეკმ მრავალნერტყოეეს...
პოეზნის რასა ვერრნი,
სადე ისაა ფა სადე მეე?!
ლეეკნის ნერნით ეი ირა,
ბედის ნერნთ ვეავდეკ,
ერთიდეკ ალბალ ეერმნი,
მეტყვის მამსაადაკ...
ფა ნორდამორ)
„ეეიეი ხარ“-ინ გამმანდოს.
მერე... მისი ეი ირა,
ეკეე ჩემი ეფდეკეთნი,
სხეის დალეკრსმეულს, სულიდან
ჩამოვიმტვრეე ჩარჩოკეს,
და რეკეაქმთი მილეტდეკ
ბოდის თავისუფლებით
დასმედეკ მრავალნერტყოეეს
სხეა სიცოცხლეთი ვაცხოვრეს...

გაგრძელება. დასაწყისი იხ. „ლაკ“, № 14, 2024

ბაგანი იხსენებდა 1952 წლის იმ „გვიანმოსული ინ ენალ, როსა ოოლნაბ ერთ-ერთ ფიზიკურ ბრიგადასა და ბრანიტაბ გიოკეკდვებეთ ლეკია უარანაკა ნამოიარნაა. და ოაკ ოაოოოოაბ ალეკეთა, როოკა თაბარ აბაკეთალ მისი ბოოკაბა გამოიარნეკი დაამიაკრა. თაბარ აბაკეთალ სახიი ქაროოეთალა ერნა მაფლობა გიდფეუხდა უარანაბ ფიოთ ჯერაკ მიმეეთალ ხსოონაბ ფიფაკაბინაბოოეთ, რაშიე ფალი ნეკოოალ სნორიგ ბაკაბა მოეძლოდა.

რაკე შეეიტაბ გამსაკეთრაბეოკ ფამოოოდეეეეეებაბ ლეკსიაბ მიამაო, ეს გამაპორბეკეთალ იფო ინმიაკეკ. ოოოკ ბოოკაბ მსა ქაროოეკ-უარანაბ ფოოთოოოოთაბაა სიფეოოოოთ თაფიკ უფუალიო ნინამორეგდად ფიფეოკეკ. ბაგანის ანოოთ, სნორიგ ფალეკა უარანაბკან თარგმანა ბარაბაიმეეთალ „ბეერანი“ და გამოოკეკეეეა ფსეეეფალინიაბ სერგეი ალალ ეკეოოკ „ოოდეი ერნი“.

სოოანაბ შემდეგ რიკოოოს უეეეტკებოლს გაგდაკალი სტუპარ-მასაინძანეთ დაამაკეთალ საკარიეეეკეკეკეკ ეეეეეეეეეეებაბ.

აპა, ფაბა ნაბოოკეეეეეეეეეეე

ქართული პოეზიის თეოდორ დე ბანვილი

შალვა კარბელის ლექსი

თამარ ბარბაქაძე

შალვა კარბელმა ასალიან ადრე დაატოვა «ცირკერგანლინეა» ორდენი და თავისი ლექსით ეროვნული პოეზიის საგანძური გამდიდრება. შალვა კარბელი (ეროკაშვილი) 24 ნოემბა გარდაეცვალა 1923 წელს ძალადაზარალ. «ეროსტერანმნელები" "დადუსი ტკბილოვნი გამოიმშვიდინენ "ასკვდილის ელლიი მთა მორის ბარიკადებზე მოერილ ყველაზე" (ალალუ ნადირაძე).

პალალო ალბეთი შალვა კარბელის ლექსის კეთილშობა ასე ადასტურებდა: "კარბელის ლექსნი, მიუხედავად იმისა, რომ ჯერ კიდევ ვრცნა იყო, ალბეთ-დალია ნიჭით და პოეტური მიდრეკეთნი. გასსაკეთერებინ ალსანიშავია, რომ კარბელი, თუქცა საკრიველის ეკონ არსად ყოფილა, მაგრე ციბობდა ლექსის ტაკეტა და, ალრეთვე, თავისი ასაკისათვის იყო მეტად ეუფლებერული".

შალვა კარბელის ლექსის რიგში, როგორც ეკლესის ეროსტერეკეთელ ფაქტორნი, გასაბარიანეს სტროფეკანა და მალალად პოეტური ინბოლალ ნეს ეროთანობას, ტკბილბას სტროტაკერასს, როგორც მკაცრად მეკერალ „პოეკეფულთას". ალბათ, ამიტომაც წერდა ეალერიან გალერნანგელალი: „ის ბეერს ბუმაობდა ლექსზე. მან ბარბაშმა ალბერ სალეზენის „ვერსალი" და მე მეძთხეკეთი ხელი ჩამიდა-ოდა ოთხი ეარიანაში ამ ბარბაშმის. პოეზია და ლექსი იყო სტიკია შალვა კარბელისა. ის კეკუბერეული იყო ზედმიწევნით და იყო ნიჭნები, რომ ის გამდიდრდა ქართული პოეზიის თეეფილურ დე ბანვილ, რომელსაც გასსაკეთერებინ ეფეარანდა ოთარ ჭილაძე.

შალვა კარბელის რითმა საკანგეთო კეკლეკეს ამსაბურესა, როგორც ლადი ასალიანის. რითმას მოფლენა ნაპრობი აკაკი ხინთირიძემ, მაგრა კარბელის რითმასაკენ ეგმოოენენდა თავისი შეშფაყეკეული. „რითმა ლაპაზი ოეროს ფასია!" — სსაგდა ლადო ასათიანს, რომლის ტრადიციული ბეფისნეკა, ავი სენის მარნეზეზის ტკეეთაბეი ლექსის ნეკა. ფე-ბეკ 20 საუკეუნის 20-ან ნლებში შალვა კარბელეკ გამოსეკადა.

ალბათ, არც ერთ პოეტს, არ ვანუდგიდებია სონეტის ფორმა ქართულ პოეზიაში ისე ძალეკ, როგორც შალვა კარბელს, რომელსაც ამგვარად გამსაზღვრა მისი თავისებურება:

ლამაზ ქალიკეთი შეშფაყარდა სონეტის ფორმაზ,
მოშეკიდულიო რკალნი ოქროთაგანეთ მეტგადა
კარბელი,
მეფურ ჯარიანის ქამანდები ჩვენ ვიცეთ ორმაგ
და მონაფილის ტკეეში თავი არ დამკარგნია.
(„სიფეკაერეთ სონეტმა!")

„მშეშეფილეთ რკალი (რობაკიძე) სონეტის ფორმაზა, რომელშიეც „ორეროოვანი" (მალეკ კარბელეკ) მინაარსნა დაიენეკეკეულეთ. მეფეკეებს საკეეთრეკეთ არსტოკრატეკეთ ფორმა ლექსნია ოლტაბის ბალალეკეზეეულ ეკეკ ბალალს მოითხოეს. პოეკეტეკეკ გზნება ეგორარეულა ამ ხმოკანი, ეფეერანი ლექსის სტრაქონებსა:

ზერწეულ სხეულს ეს ჯაკეშანი მწყობრად
ანგარა,
ქარეის მეფის ქალს მამმობალა ეროვნულის
თეკორმა.
მწეკელ სიმღერებში, რაც პოეტაზ სულის
თანაგა
ყველას საკეკერად ალბალი ლაკეარიები ეკორმა.

სონეტეკეი სიტყვების ზეერნეკეი გამსაკეეთრებეკ ჯერადეულა ითხოეკ, ამბამბიაკ ნეკრს პოეტი:

ვფურნეკეა ოვეეულებ, მგზერიან ნოვნებეკ,
ძველ ლექსეკეოეებს,
ვდარაკეობს სიტყვებეკ: მეფე, მონა და
მაძეკარი.
არის რითმებეი ქალნეულიეი მერთალეი,
მეზნებარი.

შალვა კარბელის ლექსების თითქმის მესამეედ, სონეტებია, რომლებთანეკ გადგილეკეულია პოეტური სულის ყველაზე მეტკიეკეი ფიერი და ნოხილი. ამ. ალბალი ოგონეზეა: „ეკეკნანოდა, როკეა ის, ყოველფეეის ჩემი, ცრეკეფილია ეკეკეზალ თავისი ფეეის სიკეფილეკ". ეს ცრეკეფილი მონეეეკეთეკ ბის სონეტაში „ეკეკეკეკრალი ჩემზე) (ანე „ჩემი ოინ ფილ ნმინდა ხსოონა!")?

სასტეკ ქვებიოეი ეფეეეენეკა (ეკრემლი ცოეეეეს
მნეეთბეკ,
უცნობი ფარდა ჩემმა ხელმა ეეეკარ ეკბია,
საბრალო ფეეი, რაგ ნაბეეკეთი უნდოეკ
კეეთხეკ?

სიმბოლისტები პოეტისთეის სიკეეფილი ჩვეეულებრივი კოფილი ბეეკეი ერთ ოეეეეეეეი ბაკ-რეკეთსრეთან სულის ეკორანმაზეკ ოკეკეეეეეეე

2024 წლის 15 ოქტომბერს, ქალაქ N5 პენიტენციარულ დაწესებულებაში, საქართველოს ქალთა საბჭოს მიერ გამოცხადებულ ლიტერატურულ კონკურსში - „გასისხლმა მოლმა დაწყებული ცხოვრება" - გამარჯვებული, შემოქმედებითი ნიჭით გამორჩეული ქალებმან შემოჯამებელი, დასაჯენი შეხვედრა გაიმართა. კონკურსში მონაწილეობდა რვა მსჯავრდებული ქალი. ფიურომ გამოფინა პირველი სამი ადგილი. სიმპათიის პრიზზი, დამატებით, დაანაწილა ქალთა საბჭოს ნარმომადგენლობებმამ საზღვარგარეთ. პირველი ადგილის მფლობელს პარლამენტის ნევნიერული საიუბილეო „ეკუფნისმყვანისაში" და ბანდილი გადაეცა. სხვა პატიმარ ქალებს კადაღაცაო ჯილდოები, საჩუქრები, ტკბილეული და საკარიერეო ქალთა საბჭოს მადლიერების სიგელები.

კონკურსზე წარმოდგენილი ეკუთვნა ნანუშვილი ბალე ნიგნსად ალიანსება და ამ საქმეს სათავეები, ქალთა საბჭოსთან ერთად, ლიტერატურის მუზეუმის დირექტორის მოადგილე, ფიღოლოგიის დოქტორი, ლიტერატურის სახელმწიფო მუზეუმის დირექტორის მოადგილე თეა თეკალაძემ ჩაუდგა.

ქვემოთ წარმოდგენილი თხზულება პირველი ადგილის მფლობელს, მსჯავრდებულ ქეთევან ყაფიბაშვილს ეკუთვნის.

ქეთევან ყაფიბაშვილი

გისოსებს მიღმა დაწყებული ცხოვრება

– ბაბა, რა? იგი, რა მაგარი ადამიანია? ყველა კაბერის თავად თვალიერებს. ან, შენი ამბავი რომ გიკვეთ, აუცილებელია მოგიანდეს ეგზეგზეობა. მესამეზე ვარ ამ ფრაზისან მსმენია მასზე ეს.

– ძალიან კარგი, – ზეადაპარაკე მე ბ. – მამაზე, იმედია, ამ ნელნაწერის გაგზავნის უფლებას მოიცემენ.

ქიფილი შეშფდა. ჩინეზანში ფიქრმა გამოიელვა, რომ შეუძლებელი იყო ეთხის ფიორეტკრაზის ასე ერთნი გადალიფილი ქალების ფასთანმინა ნებანლდა. ჩემს თანამეგობეს სატეტალური ბეჭანი და გაგიარეული, რომ ერთ ეზოს ბაზრის ქალი ოცი ნელის შეიღლი ლაბის ბეგოკაკსტეოოფეთ დაეელუა. ეკიოქი ბიჭის გადარაზნის ინეფდა არ ანლეკეფდენ, მაგრამ დედამ ფეტბალები არ იკოდა...

ნერის თავი დეკვანტე და მისი მოსმენა გადდენეფდა. გაკოდეი. ამბავის არსი დედამეი ლაბის სიცაოოლეის ანდა ოყო. ბაბუმა, რომელიც სიკოცხლეე ბანძეკეფენ! სნორეფ დედილა ფაკანარ ქალის გაეკეა დანეეეეფენ ეფიერეფ! ნეოთე მოსთეს ლაბის ფიორეტკრაზის ეაკალეი ფიორეტ ოყალეი ეფიერეფ! ეკიოქი ბიჭის გადარაზნის ინეფდა არ ანლეკეფდენ, მაგრამ დედამ ფეტბალები არ იკოდა...

– ბაბა, ეს ვინ ოყო? ეს ბაბუა ეფიერეფ! ეფიერეფ! ეფიერეფ!

ჩვენი ეზო და ბუბა

გიორგი სარაჯიშვილი

„უშიშარონ“ სამმარილიანის, სტაბილატიკის კომბატებს და ა. შ. ერთ დროს „ჩეკის“ კეთილინებაც ყოფილა, ბერიას კაბინეტში.

ჩვენ ის თათბა ვიყავით, ეინე შამშილოს იგრძნო პოროტ ბალოლინთა და ნაუთის „ბიტოლენი“ რიგებში ფეგობით. დამპტოფილი შარეულნი დაკვდოდით სკოლაში. ერთიერთი გადაკეცმაში ბეგმან გაიხსენა, დახეული „ნასკეში“ ჩვეულეთო. რა გასაკვირია, ლუკმაპარი ფოროდ და ტანსაცმელზე ვინ ოფერრსა. ეისაც სოფელი ეერ უმაყრაბდა ზოერს, მეზობლები ეხმპარებოდნენ საერო თუ საკეკლინო დღეესასნოლის ფროს ეეს ენიო სინათეე და ეის არა, ითის მიხეკვეთი იეკოდი, ეის როგორ ცხოერობდა. ნოესითა და ასოეთი კაინნეულ რეკეულნში ენრეფდით. სამეულები ნათხოკარნი ბეკეულნი. კომენსანტური სარეფის ოლნა ანრსაეულ ნეფრეულთა ბეფლეეი. ფეფლერნი ამრეზეთ დადეოოფენენ სკოლაში, ეეშმო ოოკამეეის შეოეეეისა მთა არ ეამოდეთ, თუ დეოოკეერთო, ზოოი ანოკკი ბეკეეულბეოოდა.

ჩვენს ფორს გადაწყეტილს სკოლეეში ვაეკისა და ბეოოკენენის ბეკეოოთანენი. ბანამეეე ეკალთა და ვაკეთა სკოლეეი ცალ-ცალკეე იეკო. როგორც ბანსოოს, მეეორეეს 1956 ნოლა გადაეედეო.

ჩვენს სანლეს ეერ ეეფდა ზეეეი და ქეედა ეზოეეი. სკოლეეს ეეშმეეეეეეს ეეფრ ეეფ მოეედოდეთო, როგორც ბეეეეეეეო, ნაკიბეეშეეედთ და ეაშინეე გაკეეეთილეეს მიეუსაბეებდოდით, რათა ეზოოეი სათაბმაეო ფრო დაგეეფრნეთო. ეეისი მეეეებარნეეე უნდა მოსეეეეოოო ეზოოეი, ის ჩვენი ბეეეეეებარეეა ხდეებოდა. ამე დაგეემეეებრნენენ მანანა ასათიანი, ქარაოეეელეეის საკეარეეო პოეტის, ლოკოოს, ეეეეეი, გაეოეები კოტტატაბეეეო, ერთ დროს სამხაკეერო ავეეეეეეე

ბეერჯერ მომიყოლია ეს თავგადასავალი, სუფრაზე, ტელეფონში, მაგრამ არსად გამოქვეყნებულა,, კარგი ფრონსთვის" ვინახავდით

ფუფლი ჩაქცეულმა ქართველმა ებრაელებმა ნოუ იორკში მიმინვიეს, მათი საახლობლოს და საშეგაბროს საქკურნალოდ! იმ დროს აქ და უცხოეთში ბრეეზეეიციან სულ ტალეკრანზე ეოყადი. ოხერი რამ არის ,,ხმა" და ნოო იორკამდეც მიაღნა. ეგზოტიკური ზღაპრისა არ იფოს ,, სასნაულებრივად" აღმოვჩნდეგ პრესტიჟულ ლონგ აილენდზე.

ნოე იორკში ჩავფრინდი 1989 წლის 6 დეკემბერს. მაშინ ეე ქართველი არ ჭაჭანდა! ნინასაახლოოსოდ გავრცელდა ინფორმაციია სასნაულმოქმედი კაკასიელის გამოჩენის შესახებ,რომელიც ცარიელ ხელებით, კოსერფილდიეი ,,მეგდარს აცოცდა. ჭიეიმ ხმამაღლა მოლაპარაკე სისტემა ჩართო.

- გთხოვთ, არ დაკიდოთ ყურმილი! კაკასიელთ თაოპაზე ვიორკავთ. თქვენთან რომ პრა ს.ბუშრად,

- დიახ! დასერიოზულდა ჭიეი.

- ბაგრინ ტრამპის საახალლო მეუღლისზე ახალეაზრდა ქალს რადიკულიტმა დაარტყა. დიპროსპანინ ინეეკიიამაც კი ვერ უშველეს. აქ ებრაელი ეროვნების სტუმრებმა ბეკოთხრეს თქვენი ,,ჯადოქარი" სტუმრის მესაბუნ და ცოტა ხხნი ნავიყავთ, თქვენის ნებართვით, რასაკვირველია.

მოფრინდა შეეუულმფრენი. დადგდა ფეტბურთის მოედაბუ. გამოეხსო ოქიდან ნუოი ზორაბ მუმბრეკი და ლამის ხელში აყვანილი ჩამბაძრანეს საფრენ აპარაკში.

ვისაც არ უნახავს მანაკეტნი ღამით, ჩიტის გაფრენის სიმალლიდან, თანაც ახალი ნლის ღამით, იმას არაფერი უნახავს!

თამაზ ჭეიშვილი

მე და დონალდ ტრამპი!

(დოკუმენტური ნოველა)

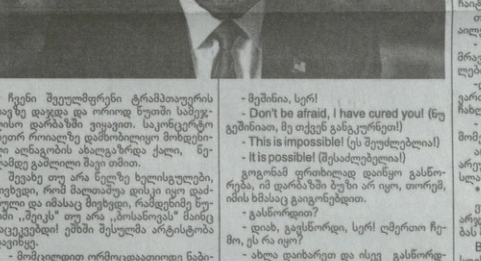

ჩაცვნებს"!

მაალიერებით უნდა აღვნიშნო, რომ ქართველმა ებრაელებმა უმაალეს დონეზე მიმიღეს. აი, მაშინ მიეხვედი, როგორ და რა პირობებში უნდა ცხოვრობდეს ადამიანი.

დადგა 31 დეკემბრის ღამე და ვართ ზღაპრულ სუფრაზე. მე ებრაელებისთვის საკრალური ეიპათი, ებრაელები კი ქართველი ჩოხებითა და ყანნებით.

საათმა 12-ჯერ ჩამოკრა. აგყადა ბათქაბუთეი ქართველად! გადაირია ლონგ აილენდი - ,,ო, მაი გოთ! ალეკანდა ხოშ არ დაგვესხაო?!"

პირველის 15 წუთზე რეკავს ტელეფონი, ჩეფი მასპინძელი, გიგი ბენცეკი ებრაელობაში ,,კოქლი გიგის" ფსეკდონიმით ცნობილი ადარ არის ცოცხალი, გაგასაღლის ფფადმა!!ილეკს ყურმილს და პაატა ბურჭულაძის ბასით ამბობს:

- I don't know who you are, but happy new year! (არ ვიცი, ვინ ხარ, მაგრამ გილოცავ ახალ წელს!) მერე უეცაად ფეერი ეეკვლება, ინგლისურად (ქართული პრონონსით) იგინება F*ck you! -ო და ყურმილს ხისტად ახეთქეს .

ყველა დაინტერესდა, რამ გამოიწვია მიღეინერი ბენეკის რისხვა.

-რა იყო, გიგი, მოხდა რამე?

-როცა რა იყო, ტო! დონალდ ტრამპმა შეეუულმფრენი გამოგზავნა და 5 წუთში თქვენ სახლის წინ რომ ფეხბურთის მოედანია, აი, იქ დაფდგანო.

ეს თქვა და ტელეფონი ისევ აწკრიალდა. ,,ბოლოს მოლაპარაკე სისტემა ჩართო.

- გთხოვთ, არ დაკიდოთ ყურმილი! კაკასიელთ თაოპაზე გიორკავთ. თქვენთან რომ პრა ს.ბუშრად,

- დიახ! დასერიოზულდა გიგი.

- ბაგრინ ტრამპის საახალლო მეუღლისზე ახალეაზრდა ქალს რადიკულიტმა დაარტყა. დიპროსპანინ ინეეკიიამაც კი ვერ უშველეს. აქ ებრაელი ეროვნების სტუმრებმა ბეკოთხრეს თქვენი ,,ჯადოქარი" სტუმრის მესაბუნ და ცოტა ხხნი ნავიყავთ, თქვენის ნებართვით, რასაკვირველია.

მოფრინდა შეეუულმფრენი. დადგდა ფეტბურთის მოედაბუ. გამოეხსო ოქიდან ნუოი ზორაბ მუმბრეკი და ლამის ხელში აყვანილი ჩამბაძრანეს საფრენ აპარაკში.

ვისაც არ უნახავს მანაკეტნი ღამით, ჩიტის გაფრენის სიმალლიდან, თანაც ახალი ნლის ღამით, იმას არაფერი უნახავს!

- გრინრობთ სიმხურვალეს?

- დიიიიახ, სერ! თითქოს ამენნა კიდეც!

- როცა გეტყვით, უხმოდ, ნელა დაიოფლით ორმოცდაათამდე, შემდეგ ღრმად ჩაისუნქავთ, ასეევე ღრმდ ამოისუნთქავთ და გასნორდებით!

- როგორ? ტკივილი დიპროსპანმაც ვერ მოიხსნა! კიდევ რაღაც ინექცია გამიკეთეს, მგონი ,,ანბერნ"!

-ამბენნე! ეს გახლავთ უძლიერესი, მსოფლიო ფორნის პრეპარატი, ბიოაქტიური ქორდოპროოტეტმური უნიკალური შემადგენლობით, ხარისხეეული თანამედროვე ბიოეესტრატის ტექნოლოგიით.- ხელადან აარ გადუფეი ერეფიციის დეფინსტრირების უნიკალური ანსი.

პაკიენტმა ვერაფერი გიგიო ჩემი სამეკნიერო ანდაუბედადან, დაითვალა ორმოცდაათამდე, ღრმად ამოისუნტა და...

- ახლა გასნორდით!

- მეშნია, სერ!

- Don't be afraid, I have cured you! (ნუ გეშინიათ, მე თქვენ განეკურნეთ!)

- This is impossible! (ეს შეუძლებლია!)

- It is possible! (შესაძლებელია!)

გოგონამ ფრთხილად დაინყო გასნორება, იმ დარბაზში ბუნი არ იყო, თორემ, იმის ხმასაც მიეზვედი, რაშდენიმე წუთში ,,შეიტ" თუ არა ,,ბოსანოვა" მაინც ვიეეკვეფდი! ემშინ მესუფლა არტისტობა დაეიწყე.

- მოშკილდით ორმოცდაათიოდე ნაბიჯით, კაეშირზე უნდა გავიდე ეოსმოსთან. დაბნეული სტუმრები უსატყვოდ დამეშორჩიელნ. გოგონას ნელს ბეეეტე გავარეგრეული ხელისგულებით და ჩემს ხმაში ,,ფოლადი აფლერდა".

- მისმინეთ ყურადღებით!

- დიახ, გისმენთ, სერ!

- ბეეეტე, გაგსნორდი?

- დიახ, გაგსნორდი, სერ! ღმერთო ჩემო, ეს რა იყო?

- ახლა დაიბარეთ და ისევ გასნორდით... ჩემი ხათრით!

- მეშინია!

- ნუ გეშინიათ!

გოგონა დაიხარა და გასნორდა. შემდეგ თვალები აუციმციმდა, სიხარულის ცრემლებით აევსო, ჩამეხუტა, მაგრამ, მაგრამ ჩამეხუტა და კიბალმ დამბაჩრნ!

ისეთი ოვაციები აგყადა, მეტხარე ანალოდისმენტებმა და შეძახილებმა ბროლის ჭაღეეს ნკრიალი დაანყვნინა .

- ხომ არ გვეცეკვა?- ვკითხე პაციენტად ყოფილს.

- სიამოვნებით, ოლონდ ნელი ცეკვა!- მორცხვად გაიღიმა და მოსიკოს ნელ ჰანგზე ახალფუბადგმულიეთ გამომეყვა .

ოთხის ნახეკრისთვის სტუმრებმა დაშლა დაიწყეს.

- თქვენ ჯადოქარო ყოფილხართ! - მითხრა ტრამპმა და ხელი გამომაწოდა. მას მარნუხვიეთი ძლიერი ხელის ტტეკნინ ჰქონდა. იმ ღამით სულ ცოტა ორი ბოთლი შამპანური მაინც ,,ეემომეესა", ნახეკვარი ბოთლი ვისკი Johnnie Walker და ორი ჭიქა Bloody Mary! ეს გაბიკვინეებული და გულარეყეებული, ქართული გულნრფელობით ჩავეხუტე ,,ფორბსის" სიის ეობერ პირველ მილიარდერს. არე ტრამპი აღმოჩნდა ჯაბანი, ხელში ამიტაცა და ამაბრუნთავა.

- What's up with you, Donald? (რა გჭირს დონალდ?) How strong you are! (ეს რა ლონე გეკონა, ეეეე!).

- მენ რინგზე უნდა მსახოო! - მსუბუქად ნამკრა მუტში მხარზე და კინალამ ხოკადაენნინ ჩამაგდო. მერე სმოკნინს ჯიბიდან სამაკო ჩეკების ბეული დასტა ამოიღო.

- მისტერ ჯადოქარო, რამდენია შენი პონორარი?- ამაზე გული ამიჩუდდა და ლამის აკქეთონნეთ! იმ დროს, ძეორად ლირებული ალკოჰოლის ნიაღში ჩაძირული, დონალდ ტრამპმს მამაჩემი გრიგოლისა და დედაჩემ მედეას შეელადე, ანუ ჩემს უფროს ძმად რეალურად აღიქეკმადი (ახლა კი უნდა იფოს 78 წლის, მაშინ სულ ახალგაზრდა იყო).

- Donald, are you and I brothers? (დონალდ, ხომ ვართ მე და შენ ძმები?)

- Yes! (კი!)- ისიც კარგი მთვრალი ჩანდა!

ტრამპს, ძმობისა და გაგების ამბავში უარი ვუთხარი პონორარზე. იმანაც მხრები აიჩეჩა და ჩეკების დასტა ჯიბეში ჩაიტენა.

თენდებიოდა, შეეუულმფრენი ლონგ აილენდზე ხე რომ დაეფვა.

- რამდენი გადაგიხადა?- ეს იყო ჩემი მრავალრიცხოვანი, ღამენატები მასპინძლების გუნდური შეკითხვა!

-დონალდი ძმაა, ფუფლს როგორ გამოვართვეფდეო... მოიცა, რა! - ამოოდენოე ჩახლეჩილი ხმით.

- რა იდიოტები ვართ ქართველებიიი!- მომეესმა უკნიდან ტრაგიკული ხმანი.

არაფერი მიპასუხია! ხელი ჩავიენინე და არეული ნსაბინჯებით სახლისკენ ნავლასლასადი...

*

ეუფლიკავ ბატონ დონალდ ტრამპს გამარეკეეებასა! იმეფდი, დაამყარებს მშვიდობას მსოფლიოში.

Bother Donald (ძმაო დონალდ)! თუ გახსოვს 1990 წლის ის საახალნლო ღამე, მეც გეხსომები და თუ მეც გახსოვარ ვინმე კეკასიელი ,,ბარლატანი", გთხოვ არავის დაარეგრინონ ჩემი პატარა სამშობლო... ჯეორეკას შტატში რომ ემლებთან ხმირად!

9.11.2024.თბილისი. „ეარნენ" დილომი.

დონალდ ტრამპის წიგნები

დონალდ ტრამპი. ამერიკის შეერთებული შტატების 46-ე და ახლადარჩეული, 48-ე პრეზიდენტი. რესპუბლიკური პარტიის ლიდერი. სამშენებლო კონგლომერატ Trump Organizations-ის პრეზიდენტი, კომპანია Trump Entertainment Resort-ის დამფუძნებელი; მედიამაგნატი, რეალიტი შოუ „კანდიდატის" აღმასრულებელი პროდიუსერი და წამყვანი. მწერალი

ცნობილია ცხოვრების ექსტრავაგანტური წესითა და ურთიერთობის თავისუფალი, ღია სტილით.

„ნიუ-იორკ ტაიმსის" რედაქციის აზრით, მწერალთა სამყაროში ტრამპი უპირველეს ავტორად უნდა მიეჩნიოთ გაყიდვების თვალსაზრისით. მისი წიგნები „როგორ გავმდიდრდეთ", „საქმიანი ხეშეკრულებების გაფორმების ხელოვნება", „იფიქრე როგორც ჩემპიონმა", „როგორ შევინარჩუნოთ სიმაღლე", „მიდასის ნიჭი", „დაბრუნების ხელოვნება" და „ამერიკა, რომელსაც ჩვენ ვიმსახურებთ" მილიონობით ტირაჟით გამოიცემა.

2000 წელს მოიპოვა ჯილდო, რომელსაც გასცემს UJA Federation სასტუმროების ბიზნესისა და საცხოვრებელ მშენებლობათა დარგში.

2016 წელს ჟურნალმა „ტაიმმა" ტრამპი წლის ადამიანად დასახელეთა.

მისი პობია გოლფის თამაში.

დონალდ ტრამპი პირველად 1977 წელს დაქორწინდა, ივანა ზელნინკოვასთან საიდან. 1993 წელს ცოლად შეირთო მარლა მეიპლზი. მათი ექვსი ნლის თანაცხოვრების ნაყოფი იყო ეანიფეელი ტიფანი. ამჟამად დონალდ ტრამპის მეუღლეა მელანია კნაუსი. ისინი 2005 ნელს დაქორწინდნენ. მათ ჰყავთ ვაჟი ბერონ უილიამი. გარდა ამისა, ტრამპს ჰყავს რვა შეეილიშვილი.

აშშ-ის ისტორიაში დონალდ ტრამპი არის ერთადერთი პრეზიდენტი, რომელიც არჩეულებში გამარჯვეებამდე არანაირ პოლიტიკურ ან სამხედრო თანამდებობაზე არ ყოფილა. 2016 წელს ის გახდა ყველაზე ხანდაზმეული, პირველად არჩეული, პრეზიდენტი.

მისი წიგნები მკითხველებს ასწავლის, არ დანებდნენ და იყენენ გამარჯვეებულნი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლიტერატურული საქართველო

2024 წლის 19 ივნისს მწერალთა სახლში გაიმართა თანამედროვე მწერლისა და კინოდოკუმენტალისტის, ასპაბერ მელითაიურის ნიგნის „ვიბრამები" პრეზენტაცია (აღსანიშნავია, რომ ამ ნიგნმა გაიმარჯვა ლიტერატურულ კონკურსში „ბუზა" როგორც საუკეთესო მოთხრობების კრებულმა).

ნიგნი დაარეკანსა სასარგებლო კულტურისა და სპორტის სამინისტროს და გამოსცა გამომცემლობამ „სეზონ ფაბლიშინგი".

სიტყვით გამოვიდნენ ფილოლოგები შორენა შავერდაშვილი, ნიგნის რედაქტორი, პოეტი და მწერალი ნინა სადღიშვილი.

ნიგნის ირგვლივ თავიანთი პროფესიონალური და ოროგინალური მოსაზრებები გამოთქვეს ცნობილმა ლიტერატორმა და მთარგმნელმა მანანა ლაჩრიაშვილმა და მწერალმა გურამ მეგრელიშვილმა. ავტორი მელითაიურის ნიგნის შესახებ დამსწრე საზოგადოებას მთამბეჭდილებები გაუზიარეს მხატვარმა მამუკა ცეცხლაძემ, კინორეჟისორმა ვაჟა ზუბაშვილმა და სხვებმა.

ნიგნის ანოტაციაში ვკითხულობთ: „ვიბრამები" სქელოლანჩიან, აღკინისტების ან სათხილამურო ფეხსაცმელს ჰგავა, რომელიც გასული საუკუნის 40-იან წლებში იტალიელმა მთამსალელმა და სპორტსმენმა ვიტორიო ბრამანმა სრულიად პრაქტიკული მიზნით შექმნა, თუმცა, მალევე მოეწონ მსოფლიოში თავისუფლებისა და ხარისხის სიმბოლოდ იქცა. მათ შორის, საბჭოთა კავშირშიც.

ეს სიმბოლო-მეტაფორა კახაბერ მელითაიურის კრებულის მხატვრული კონცეპტიცია - მკაფიო ძალა/სულიერი ენერგია, რომელიც, დიდი ნინააღმდეგობების მიუხედავად, ძაინც ამოიზრდება საბჭოთა ნარსულში, მისივე ოპონენტებად თუ ალტერნატივად: ძალა, რომელმაც სისტემის მიერ მონად ჩაფიქრებულ ადამიანში თავისუფლების ცვლეტი გააღვიძა და მისი სულიერ-შემოქმედებითი მესაძღებლობები ნარმოუდგენელი სიხარირად გამოავლინა".

ქაკლინ სირაძე

ამგავი, გაკვეთილი, მაგია

კახაბერ მელითაურის მოთხრობის მიხედვით

კახაბერ მელითაური

სამი მოსაზრება

ელადიმირ ნაბოკოვი წერდა, რომ მწერალი სამი თვალთახედვიდან შეიძლება შეკადავსონ:

— როგორც მთხრობელი, როგორც მასწავლებელი და როგორც ჯადოქარი.

შესაბამისად, სამი რამ, „ნაბარმოების სამი სახე" გამოიკვეთება, რაც მეგზურობას გაგვიწევს კახაბერ მელითაურის ამ უალრესად არარრეფიანურ და თანამედროვე მოთხრობა კითხვისას, რომლის სათაურია „თავი".

ბალერინა ფლორანტინა ფაბიანი

მიგეულ და უნაბეური ნერდა:

— „კარგი მეთბილეთ სამ, ოთხ და ხუთ ნანნაცა კი ერთფროულად უნდა კითხულობდეს, ერთისაგან მეორეში, რომ დაისვენოს".

ინტელექტუალი მწერალი კახაბერ მელითაური კი მოთხრობის დასაწყისშივე ორ ნიგნში გადადგებისამაგრები, რათა მათში კი არ „დავიცდენთო", არამედ მათმა ეგზისტენციალურმა ველებმა ინტენციურად ჩაგვაგონოს, ვეკარანსაოს და მივეანიშნოს რაღაც სიახლეზე. ეს არის ავტორის მედელთა, ჩაგრეთოს თავის ინტელექტუალურ თამაშში, თითქოს ფიოგენეს ფარად — ფლისთი, მზისთი — ფანრის შუქის ამ ორმაგი გასათვინთ პარადოქსის ენაა გამოიხმობს მეთიგეულისაგან და ასე სურს გააღვიძოს მეთიგეულის ცნობიერება.

ჯერ ის ასახელებს პარეულ ნიგნს — რეზო ჭეიშვილის „მუსიკა ქარში", მაგრამ ეს ხომ თამამია, ავტორს მხოლოდ სათაური სჭირდება, რათა მოთხრობის პრელუდია „დაეკრას" და ის ვანნყობა შეკმნის, რომელიც მის „ამბოხეფრონში" მიგუთანდეს:

— „მეხსიერების ნისლიან მხარეში მოფარფაფე ბეპლუს ჰგავანან მსი სიტყვებიც და ამ სიტყვებით მოვარაყებული ხატებიც — ქარში რომ თრთიან მუუბუქად და ირეკლიან ნარსულისკენ გაჭრილი ვეარანის ნოტით კედელზე".

და ავტორი ფრაზით: „გათვითცნობიერებული, თუ გათვითვითნობიერებლად ყველას საკუთარი მუსიკა აქვს, რომელიც ქარში ყველას თავისებურად ჩაესმის", თითქოს მთამგონებლის ოგავმოუნყვიმნელ გზაზე „გაგვარენინებს" და ბოლოს, სულის მოთქმის სპეციალებს — სტილის გასალებსა ბვინსაბოლოს:

— „უეცარი და ყოველად სიორრეალისტური გაკვლებით".

და გრძელდება პრელუდია და მეთიგეულან ვამთამშეზა, მას ვითიმეკ არ ახსოვს და მეკითხეკან არ უმეფლს მეორე ნიგნის არე ავტორის და არც მოთხრობის სათაურს და ვითიმეკ მხოლოდ სამ სიტყვას იხსენებს:

„სახლი ძველი იყო..."

თუმცა მეთიგეული ხეგდა, რომ ეს არგენტინელი მწერლის ხოლიო კორტასარის „ბიგაცეტული სახლია" და ნანარმოების მთავარ სათქმელსაც იხსენებს:

— „სახლი ჩვენ მოგვნინდა. იგი ფართოდ იყო და ძველიც (...) მაგრამ, მთავარი მანც ის გახლდათ, რომ იგი ინახავდა ჩვენი ნინაპრების ხსოვნას, პაპაჩემის — მამის მრნიდან, დედდაჩემის, მამაჩემის და ჩვენი მავშვობის ხსოვნას".

ხოლოო კორტასარი, „ბიგაცეტული სახლი" კორტასარის ამ ფრაზებით, ჩვენს ქეკენიბიერში უკვე შეცოცრებული სახლის, მიგაცეტული სახლის, ხაგი, რომელიც იგულისხმება ჩვენი სამშობლო — საქართველო. არგენტინელის ნანარმოებში თუმც სიმბოლოდ ქეკენის მიტაცება ხდება, ოლონდ არსად ჩანს დადგენილი, რომ ეს ნანარმოები ეკუთვნის ბ. ბერგიაევი „ადამიანის ბედი თანამედგრივე სამყაროში").

და მანნე, მოთხრობის კითხვისას ვერსად ვხედავთ ღმერთის არსებობის კვალს, თუმცა იგულისხმება, რომ სამყაროს საფუძველი ისევ და ისევ ბიბლიის წმინდა ნიგნებშია საძიებელი და, მაბასადამე, ის ქრისტიანული ფასეულობებს ეესაძრკვევება. შესაბამისად, მასში არსებობს ცოდვა-მადლის საკითხი, სულის უკვდავება, სასუფეველი, ჯოჯოხეთი და ა.შ. და ა.შ. მაგრამ როგორ? — ამაზე ავტორი ფუმს. მხოლოდ ერთი ნიშანი ჩნდება, ეს სისხლანი, თავმოკვეთილი თავია. თუმცა ვიურკვეველია რა არის ეს?

ღვთაებრივ სამსჯავროზე მინიშნება?

თუ საზოგადოების მიერ ისჯრონიი გასამრილება, რომელშიც მოყოლილია ერთი ამბავი — ერთი მონაკვეთი ისტორისა?

თავად ავტორი ნერს:

„სხეული მიაბარა მარადისობას და თავი დადგიტეა, როგორც დასჯური გამოკცადეული განაჩენისა".

ეროვნული რაზეთი და ეროვნული ბანაჩენი

„ნამდვილი რეალობა ყოველთვის არარეალისტური".

ფრანც კაფკა

მიუხედავად იმისა, რომ კახაბერ მელითაური თავის სტილს „სიორრეალიზმის ბეგელეკბას" უწოდებს, მოთხრობის მეორე ამბის სტილი — მაგრა უდავოდ გოიას ჭრაფურების ციკლის „კაპრიჩიოებს" უფრო მოგვაგონებს, რომელშიც ის კოშმარებს გამოსახავდა.

ეს არ არის რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობა, ეს არ არის ფაქტების აღნერეზე და არც კოგერტეული ამბების მოყოლის მეგდელობა. არა, ეს სუბიექტმა — კახაბერ მელითაურმა ბოლ ბოლ ბანდადელი ისჯორაა, თავის სულში გამოტარებული ტკივილი.

ტრაგიზმი, რომელსაც ასე მძაფრად განიცდის მხატვარი, კოშმარის სახეს იძენს და დაუჯერებელ, ფანტასტიკურ ნარმოსახვის ნაყოფად იქცევა.

ასე აღმოჩნდება პერსონიფიცირებული რუსეთი, როგორც ჯადათი, რომელსაც „ცინლიეთ გამოცარიელებულო და გაქვავებულო თვალები აქვს". ასე აღმოჩნდება მთხრობელი ჯერ კიდევ ბავშვი ჯოჯოხეთის რაღაც ნრეში, უფროო ზუსტად ეი ჯადათი — ანდერის ბინაში, რომელს ერთ-ერთი ოთახის ჭერზე გამოსახულია ამფრენის ვარდისფერ გამოსაზღვრებზე დალალეულნენ მსუქანი ბუნპალელები... აე გაიცნობს მთხრობელი ბავშვობისას ჯადათის შელს ოყორა, რომელიც მის გაცნობს მეგობარზე — „ნინასწარმეტყველ" სიკვდილს — შაგ, უზარმაზარ ობობას, რომელიც კედლის შავ ხეოლეში ცხოვრობს. მთხრობელს ესესზერება რუსული ფოლკლორის ცნობილი პერსონაჟი — ცოცხზე გადამჯდარი კუდიანი დედაბერი ქაობისფერება ქოხით, თუ როგორ აბრაზენს კარნე, თუმცა ოდოოდენ ეს მეზობელი ხმაურობდნენ, რათა მთხრობელს აშკნინ შეელ შავი ობობას — სიკვდილის ახდენილი ნინასწარმეტყველება.

ჯადათი და მისი ცოლი დახოცეს. ჯადათის სისხლიანნი, მოჭრილი თავი დაბამდენის ფლითთეს ნაყოფი, გაუფრული ტორტის ვეერდი იყო იდო, ხოლო ჯადათის ცოლის, მთხრობელის მეგობრის ფედის, თავე კი შეძრნეფნებული შეელის, იგორის კალთაში აღმოჩნდა.

ალეგორია ალეგორიაზე ალეგორიაში

კახაბერ მელითაურის მოთხრობის სათაური „თავი" ამბივალენტური ინტერპრეტაციის შესაძლებლობასა გამოიმბობს ჩვენგან.

რას განასაზღვრავს სიტყვა — თავი?

ეს საქართველოს ისტორიის, მისი ამბებად დაყოფილ მეცდელთან?

თუ ის სისხლიანნ, მოკვეთილი თავი, საზოგადოების მიერ გამოანენილი განაჩენი — სიმბოლოური მეტაფორაა?

თუ, ავტორის განცდა-ტრაგიზმის შემაჯაშებელი სიტყვის სიმბოლოური ასახვა?

ან ეს ხომ არ არის ფარული მინიშნება ბოიას ოფორნტების სერია „კაპრიჩიოს" ასახულ კოშმარზე, მით უფრო, რომ 1919 წელს მადრიდში მხატვრის გადასვენებისას მის სხეულს მოაკვეთეს თავი, რომელიც უკვალოდ გაქრა.

ალეგორია ალეგორიაზე ეს ეს ეარ

და როცა თხრობის დასასრულს — ავტორი საქართველოს ისტორიის ყველაზე ტრაგიკული ამბის მთავარ შემოქმედს — ეკატერინე ძმის მოკვეთილი სისხლიანი თავის ფოტოში საკუთარ თავს ამოიცნობს და მამაზეციერიც კი ვერ უარყოფდა, რომ ეს მოკვეთილი თავი თავად ფეთილ ოფ, თავად ავტორი, ამ მოთხრობის შემოქმედი.

ამით უალრესად არარფიანალური ხელნერის ავტორი ისევ და ისევ თავისი სამყაროს სახლეურზე, თავისი ნარმოსახვის იმდენიფუალურობაზე მიანშმეტს და ამან გამამსენა თომას მანის სიტყვები, რომლითაც ის მამარ თავდა ამ ბიერგერეს, რომლებმაც თავისი თავე „ამოიცენეს" „ბუფენერიკების" პერსონიფიკაციები:

„ჯერ კიდევ ადრე ბავშვობაში და ახლაც, ფანტერი ვხატავ კაცეულნს, მათ კონტურებს და ისინი არავის გამოხატავენ. ეს მხოლოდ და მხოლოდ მე ვარ, ჩემი საკუთარი პერსონა".

მწერალი კახაბერ მელითაურიც ხატავს ადამიანსა, რომელიც მხოლოდ და მხოლოდ მის სამყაროს გამოხატავს.

მთავარი რედაქტორი ივანეს ავირანავიანი
მთავარი რედაქტორის მოადგილე ელისაბედ მეფარველი
ფინანსური მენეჯერი ქეთევან ფლეთმანიანი
კომპიუტერული უზრუნველყოფა: ბელა ბეგელისიანი, ბოსი ბარგასაძაძე
დიზაინერ-დამკაბადონებელი, გიორგეფანეს სამსახური ეროლდავარ ეანაკაძე
ზანდუკელის# 1; ტელ.: 2936977 E-Mail: litsaqartvelo@yahoo.com

„ლიტერატურული საქართველოს"
სანაღვო ანგარიშის ნომერი:
საქართველოს ბანკი,
GE43BG0000000161665862

გამოდის 2 კვირაში ერთხელ

დამტკიცებულია შპს „ საარი" სტამბაში
მისამართი:
თბილისი, თეკვენრე
მეცდელის 57

ISSN 2720-8540

ლიტერატურული საქართველო